KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

TKP'nin 6. Kongresi olağanüstü toplandı

Türkiye Komünist Partisi'nin 6.Kongresi olağanüstü toplandı. Yıllardır TKP adını haksız yere ve sahte bir içerikle kullanan, bununla bağlı olarak yakında partiyi resmen de feshetmeye hazırlanan resmilerden geri aldı.

6.Kongremizin Duyuru'sunda belirtildiği gibi, "oportünizm partinin gelişim sürecini dolambaçlı yollara soktuğu için TKP adı, teorik, siyasal ve örgütsel açıdan bu adla hiçbir ilgisi olmayanların elinde kalmıştı... Bu geçici bir durumdu ve oportünizmin hızlı evrimiyle, sanıldığından da daha kısa sürede son buldu."

6.Kongre, gelişmeleri değerlendirdi ve TKP adını resmilerden geri almaya oybirliğiyle karar verdi. *İşçinin Sesi,* artık Türkiye Komünist Partisi'nin merkez organıdır.

Merkez Komitesi Açıklama sı'nda şöyle deniyor:

"Türkiye Komünist Partisi'nin tarihinde en kısa kongresi, oportünizme karşı en önemli başkaldırıyı haklı bir sonuca ulaştırmış oldu. Kongre olağanüstü toplandı ama partinin gelişim sürecini olağan seyrine sokmuş oldu.

"68. yaşına basarken TKP, işçi sınıfımızın bugünkü gelişmesinin sağlam temeli üzerinde, 67 yıllık geleneğiyle güzel devrimci geleceğe doğru dimdik yürüyor. Gerek eski tarihinden, gerekse yakın geçmişte kendi yaşadığı deneyimden iyi biliyor ki, gelecek, yan gelip geleneğe yaslananların değil, onun için savaşanlarındır.

"Partimiz 68 yaşına bu bilinçle, büyük bir güçle, enerjiyle ve yenme azmiyle giriyor. Türkiye Komünist Partisi'nin 68. yaşı ve 6.Kongre'si komünistlere, işçi sınıfımıza kutlu olsun!"

GELENEK ve GELECEK TKP'DEDİR

Bu yıl 10 Eylül daha başka kutlandı

10 Eylül, bu yıl özel bir coşkuyla kutlandı.

Bütün parti örgütleri kongre hazırlık sürecine geniş olarak katıldıkları için, resmilerden adımızı geri alacağımızı biliyorlar ve bunun şu sıralarda duyurulmasını bekliyorlardı. Her yerde yoldaşlar 10 Eylül 1987'yi bunun özel coşkusuyla karşıladılar ve kutladılar. Merkezi olarak yapılan geleneksel toplantıda da bu özel coşku vardı.

Toplantı şehit düşmüş yoldaşlar ve tüm devrimciler için saygı duruşuyla başladı. Sonra TKP Marşı söylendi. Bir kadın işçi yoldaşımızın yaptığı kısa ve militan konuşmadan sonra, söz sırası, Yürükoğlu yoldaşımıza geldi. Yoldaşımız, TKP'de kavganın açığa çıkmasından bu yana geçen 8 yılın birikmiş sevgisiyle ve saygısıyla, ayakta coşkuyla karşılandı.

Yürükoğlu yoldaşımızın konuşmasının ana ağırlığı Sovyetler Birliği'ndeki duruma, SBKP'nin getirdiği "açıklığın" Sovyet işçi sınıfı için aktif yığın demokrasisi anlamı taşımadığına, sosyalist demokrasi konusuna ve dünya komünist hareketinin sosyal demokratlaşmasına ayrılmıştı.

Yoldaşımız konuşmasında, legalizm hastalığı, sendikal birlik, örgüt stratejisinin uygulanışı ve üye kazanmanın önemi üzerinde de durdu. 11.Özveri Taarruzu'nun başladığını duyurdu.

Yoldaşımız, konuşmasının en sonunda 6.Kongre duyurusunu okudu. Toplantı bu çok sevindirici konuyla, Enternasyonal'in söylenmesiyle ve *"İşçinin Sesi,* TKP'nin gür sesi" belgisiyle son buldu. Böylece, Türkiye Komünist Partisi 67 yaşında, 11.Özveri Taarruzu'nda ve kavgadaydı.

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: PO Box 513 London, N16 5QB ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

PARTİ MARŞI

Partimizin 5(1). Kongresi'nde kabul edilen marşımızın sözlerini R.Yürükoğlu yoldaş yazdı. Bestesini ise komünist müzikçi Alan Bush yaptı.

Türkiye işçi sınıfı
ve emekçi halkımızın
Özgürlüğü için
Komünizm için
Türkiye Komünist Partisi
Halkın öncüsü
Gelecek onun için savaşanların

Haydi kalk yoldaşım
Fabrikadan atölyeden
Sancağımız önde
Yürüyoruz kinle
Türkiye Komünist Partisi
Halkın öncüsü
Gelecek onun için savaşanların

Anadolu'da devrim
Çiçek olup açacak
Dünya devrimi için
Kanlarımız akacak
Türkiye Komünist Partisi
Halkın öncüsü
Gelecek onun için savaşanların

Kızıl bayraklar
Dalgalanıyor artık
Silahları parıldıyor
Parıldıyor emekçinin
Parti sesleniyor
Bu son kavgadır yoldaşlar
Marks, Engels, Lenin
Haydi ilerleyin

Türkiye Komünist Partisi
Halkın öncüsü
Gelecek onun için savaşanların

Kürt devrimciler! Özeleştirinin boyutlarına dikkatinizi çekiyoruz!

Yakından bildiğiniz gibi, TKP'nin resmi yönetimi, Kürt halkına ihanet etti. Kürt ulusunun ayrılma hakkına yüz çevirdi. Bu nedenle parti, Kürt halkının, Kürt devrimci demokratlarının güvenini yitirdi.

Resmi yönetimin bu ihaneti, onun geneliyle işçi sınıfına, devrime ihanetinin bir parçasıydı. Partide devrime, komünizme gönül vermiş kadrolar bu ihanete karşı çıktılar. Yönetimin tüzük dışı, komünist siyasete ve morale yabancı tutumlarıyla karşılaştılar. TKP'de oportünistlerle komünistler ayrıştılar. Parti tarihinin en büyük kavgası patlak verdi ve yıllarca sürdü.

Partinin gelişimi dolambaçlı yollara girdi. Gayrımeşru yönetim, Sovyetler Birliği ve dünya komünist hareketi ona destek verdiği için ayakta kalabildi. Yine aynı nedenle bir süre haksız yere TKP adını kullanabildi. Bu süreç içinde, kendisine destek veren kaynakla birlikte hızlı bir evrim geçirdi. Şimdi, TİP'le birlikte TBKP diye bir parti kuruyor. Bunun üzerine 6.Kongremiz toplandı ve TKP adını resmilerden geri aldı.

TKP içindeki bu büyük ve uzun kavganın anlamı şudur: Parti kirli çamaşırlarını işçi sınıfının, Kürt Türk tüm emekçi halkın önünde ortaya dökmüş ve açıkça temizlemiştir. Boş sözlerle değil parçalanarak, fiilen altüst olarak, tarihte eşine pek sık rastlanmaz boyutta bir özeleştiri geçirmiştir. Bu özeleştirinin boyutlarına bir kez daha dikkatinizi çekmek, sizinle omuz omuza döğüşmek istiyoruz.

Ayrılma hakkını tanımayan demokrat bile olamaz. İşçi sınıfı ulusal sorunda doğru tutum almazsa kendi kurtuluşunu da sağlayamaz.

OPORTÜNİZME KARŞI SAVAŞ VE TKP'NİN LENİNCİ BİRLİĞİ İÇİN

Gerçeği işte böyle olur!

Bir süre önce, *İşçinin Sesi Yayınları*'ndan, *Oportünizme Karşı Savaş ve TKP'nin Leninci Birliği İçin* adlı bir kitap çıktı. Resmi kanatta oportünizme karşı savaş vermiş bir gurup yoldaşın yazdığı bu kitap öğretici birçok gözlemler, değerlendirmeler taşımaktadır. Ancak kitabın belki de en öğretici yanı, oportünist önyargılara kapılınmadığı zaman doğruları bulmanın hiç de o kadar zor olmadığıdır.

Kitabın Önsöz'ünde Yürükoğlu yoldaşımız şöyle demiş:

"*Oportünizme karşı savaş ve TKP'nin Leninci Birliği İçin* broşürünü ilk elime aldığımda yoldaşları tanımıyordum. Birkaç yoldaşla birlikte okuduğumuzda broşürün iki yönü bizi özellikle etkiledi.

"Birincisi, bu yoldaşlar, yayınlarımızı tam anlamıyla okumadan doğrulara, *İşçinin Sesi*'nin sonuçlarına varmışlardı.

"İkincisi, yoldaşlar, 1968 fabrika işgallerinde deneyim kazanmış bir ileri işçi gurubu içinde çalışma yapmaktaydılar.

"(...)

"... Bu yoldaşlar faşizm döneminden erimeden, hem de ilerleyerek çıkmışlarsa, bunda işçi içinde çalışmalarının rolü büyüktür.

"(...)

"... Bu çalışma da gösteriyor ki, oportünizmin kahredici etkisi altında yarım kalmış bir süreç, dönüp dolaşıp yeniden işlemeye başlıyor. Çuvala sığdırılamayan mızraklar yuvaya dönüyor. Biz sınıfın mızrağıyız."

Yürükoğlu yoldaşımızın sözünü ettiği sürecin işleyişi kitapta çok güzel ve içten somutlanıyor.

Kitabı yazan yoldaşlar, 1979'da kavga patlak verdiğinde, o kargaşa içinde doğrunun yanında saf tutmamışlar. Ama olayların gelişimi içinde kafalarına sorular gelmeye başlamış. Faşizm koşullarında bu sorulara yanıtlar aramışlar ve *İşçinin Sesi*'yle daha buluşmadan birçok konuda aynı sonuçlara ulaşmışlar.

Kitapta resmi yönetim ve legal sosyalist partilere ilişkin olarak bundan iki-üç yıl önce şöyle denmiş:

"Gerçekte resmi TKP yönetiminin yeri komünist harekette değil, legal sosyalist akımın temsilcisi olan küçük burjuva merkezlerin yanı başındadır. Proletaryanın politik birliğinin sağlanması özlemini duyan, fakat bu sorunun nasıl çözümleneceğini henüz kavrayamamış işçilerin, üç oportünist merkezin (TİP, TSİP ve resmi TKP merkezi) arasındaki ayrılığı yadırgamalarında şaşılacak bir yan yoktur.

"Gerçekten de bu oportünist merkezlerin, özde hiçbir farkları yoktur. Bunların arasında resmi bir parti birliği kurulsun ya da kurulmasın, onlar zaten hayatın içinde, proletaryanın devrimci hattından ayrılan oportünist bir birlikteliği oluşturmaktadırlar."

Bugün resmiler sözü edilen resmi birliği kurdular, ayrıca oportünistliği bile geride bıraktılar! Oportünizme kuş misali!

Yoldaşlar, 5.Kongre hedefini yükselttikleri bir sırada, 5(1).Kongre'nin yapıldığını duymuşlar. Bu durumu şöyle karşılamışlar:

"TKP'nin Leninci kanadı *İşçinin Sesi*, partimizin gerçek 5.Kongresi'ni toplayarak, Leninci güçlerin örgütlülüğünü gerçek parti birliği düzeyine yükseltmiştir. Bizim, TKP-*İşçinin Sesi* 5(1). Kongresi'ne ilişkin açık tutumumuz şudur:

"Biz bu kongrenin partimizin tarihinde yeni bir dönemi başlattığına inanıyoruz. Kongrenin kabul ettiği yeni parti programını ve kararları bütünüyle benimsiyor ve savunuyoruz.

"(...)

"Bizce, Türkiye işçi sınıfının Leninci Enternasyonalin bağrında doğan partisi TKP, bugün artık TKP-*İşçinin Sesi*'nde yaşamaktadır. İşçi sınıfının devrimci kavgasında yerini alanlar ve alacak olanlar için bundan böyle gerçek TKP, TKP-*İşçinin Sesi*'dir.

"(...)

"... Gerçek TKP'nin sağlam temeller üzerinde yükselmesi, resmi TKP yönetiminin ve onun etrafında kümelenen gurupların krizini derinleştirmektedir, daha da derinleştirecektir.

"İşçi sınıfının devrimci hattında saf tutan yoldaşların ise şimdi önlerinde yeni bir savaş yolu uzanıyor.

"Gerçek 5. Kongresi'yle ayağa kalkan TKP'mizi, işçi sınıfının en ileri, sınıf bilinçli evlatlarıyla örgütleyerek, sınıfın gerçek öncüsü konumuna yükseltmek!"

Tam resmilerin, oturup ad pazarlığı yaptıklarını, hem de utanmadan "komünist" sözcüğünü kullanarak ve "birlik" şarlatanlığıyla duyurdukları bir sırada, *bizim* yoldaşlarımızın bu yaklaşımı, havasızlıktan temiz havaya çıkmanın yaptığı etkiyi yapıyor. Komünistlerin birliği, ad ve at pazarlıklarıyla değil, işte böyle olur. Komünistin partisi tek, doğrusu ortaktır, dolayısıyla pazarlık edecek kozu yoktur.

Yoldaşlarımızın çağrısını aynen yineliyoruz. İşçi sınıfının devrimci hattında saf tutanları, "komünist birlik" simsarlarına karşı gerçek komünist birliğin örneklerini vermeye çağırıyoruz.

Yaşasın işçi sınıfının, komünistlerin partisi — Türkiye Komünist Partisi!

OKURLARIMIZA DUYURU

Partimizdeki önemli gelişmelerin haberlerini tam verebilmek için gazetemizi bir hafta geç tarihli çıkarıyoruz. Okurlarımıza duyururuz.

DUYURU

Türkiye Komünist Partisi'nin 6. Kongresi olağanüstü toplandı. Tek gündem maddesi olan kongre, partimizin adını, haksız yere ve sahte bir içerikle kullanan, bu temelde partiyi resmen de feshetmeye hazırlanan resmi TKP'den geri aldı.

Oportünizm partinin gelişim sürecini dolambaçlı yollara soktuğu için TKP adı, teorik, siyasal ve örgütsel açıdan bu adla hiçbir ilgisi olmayanların elinde kalmıştı. Gerçek Türkiye Komünist Partisi ise, merkez organı *İşçinin Sesi*'nin adını adına katmıştı. Bu geçici bir durumdu ve oportünizmin hızlı evrimiyle, sanıldığından da daha kısa sürede son buldu.

Gelişmeleri değerlendiren 6. Kongremiz, Türkiye Komünist Partisi-*İşçinin Sesi* adının yerine, yeniden Türkiye Komünist Partisi adının geçirilmesine oybirliğiyle karar aldı. Burjuvaziye ve oportünizme karşı savaşta komünizmin bayrağını başarıyla ve onurla dalgalandıran *İşçinin Sesi*, artık Türkiye Komünist Partisi'nin merkez organıdır.

6. Kongremiz olağanüstü toplandı ama aldığı önemli kararla gelişim sürecini yeniden olağan seyrine sokmuş oldu. 68 yaşına basarken TKP, adıyla sanıyla, merkez organıyla savaşkanlığıyla, bağımsız sınıf siyasetiyle çelik disipliniyle işçi sınıfının en büyük ustalığı, en ince hüneri, aklı, yüreği ve yumruğu, dünü, bugünü ve yarını olarak sınıfın önünde yürüyor.

Partimiz 68. yaşına büyük bir güçle, enerjiyle ve yenme azmiyle giriyor. Partimizin 68. yaşı ve 6. Kongresi komünistlere, işçi sınıfımıza kutlu olsun!

TKP 6. Kongresi Eylül 1987

AÇIKLAMA

Partimizin 6.Kongresi olağanüstü toplandı. TKP adını, haksız yere ve sahte bir içerikle kullanan, bunlarla bağlı olarak yakında partiyi resmen de feshetmeye hazırlanan resmi partiden geri aldı.

TKP'nin resmi yönetimi meşruluğunu çoktan yitirmişti. Resmi yönetim 1977 Konferansı'nın siyasal doğrultusuna uymadı. 1978 Plenum kararlarını uygulamadı. Bu durumu düzeltmek için Veli Dursun yoldaşımız ve öteki yoldaşlarımız tüzük, disiplin ve yoldaşça güven çerçevesinde her yolu denediler. Yönetimin buna yanıtı tüzüğü en kaba biçimde çiğnemek oldu.

Veli Dursun yoldaşımız tüzüğe açıkça aykırı yollardan Merkez Komitesi'nden çıkarıldı. Bu tür uygulamalara karşı 90'ın üzerinde üyesi teker teker yazılı olarak merkeze başvuran koca bir parti örgütüyle bağlar koparıldı. Yalan, ihbar ve entrikayla partide yoldaşça tartışmanın önü alındı. Ankara'da bilerek kavga çıkartıldı. İstanbul'da yalana dayalı suni bir kilitlenme yaratıldı. Ege'de her türlü komplo yapıldı, en sonunda İnanç Seçiç yoldaşımıza kurşun sıkıldı.

Parti disiplinine hiçbir saygısı olmayan, fraksiyoncu, tasfiyeci yönetimin bütün bu girişimleri yine de yenilgiye uğratılabilirdi. Bu gayrımeşru yönetim bulanıklık yaratabilmiş, başta kalabilmişse bunun başlıca nedeni dünya komünist hareketinden, Sovyetler Birliği'nden aldığı resmi destektir.

Bu frakşiyoncu, tasfiyeci resmi yönetim karşısında *İşçinin Sesi* bir kanat olarak örgütlenmek zorunda kaldı. Partiyi fraksiyonlara, kanatlara parçalayan, CHP'nin kuyruğuna takılan, legale çıkmayı hedef alan resmi oportünist yönetim yüzünden partimiz devrimci görevlerini yerine getiremedi ve 12 Eylül geldi.

12 Eylül sonrasında resmi kanatta hızlı bir değişim başladı. Bir yandan CHP kuyrukçuluğu cunta kuyrukçuluğuna tırmandı. Öte yandan tutuklamalardan da yararlanarak tasfiyecilik hız kazandı. Bunlar ve Sovyetler'de yaşanmakta olan değişiklikler temelinde Partizan kliği resmi yönetimi aldı.

Yeni resmi yönetim yeni bir çığır açtı. İçeriği komünizm açısından utanç verici olan bir ulusal demokrasi ve sınıfsal barış programı yaptı. Siyasal, moral ve tüzüksel açıdan geçersiz, düzeysiz, göstermelik bir "5.Kongre" topladı. Programından üye bileşimine kadar, TKP'yle, haksız yere kullandığı adından başka hiçbir ilgisi kalmayan, artık oportünist bile olmayan, sosyal demokratlaşmakta, resmiliğini burjuvaziden almakta olan bambaşka bir oluşum tamamlandı. Bilen yoldaş zamanında taktiklerde başlayan oportünizmin sonu garip bir yaratığın doğmasıyla noktalandı.

12 Eylül sonrasında *İşçinin Sesi* de çeşitli sorunlarla karşılaştı ama bunları aşmakla kalmayıp, ileri doğru yol aldı. Gerçeğe ve doğruya dayanan ilkeli siyasetiyle, aralıksız süren örgütsel gelişmesiyle, inatla yürüttüğü demokrasi mücadelesiyle, cezaevlerinde öteki devrimcilerle birlikte yükselttiği onurlu sesiyle karanlık dönemde ışık saçan bir odak oldu.

Bir yandan bu durum, öte yandan resmi kanatta yaşanan süreç, 12 Eylül öncesi yaratılan bulanıklık ortamında gerçekleri göremeyen çok sayıda yoldaşın 12 Eylül sonrasında doğrunun yanına geçmesini getirdi. Bu yoldaşların çoğunun katılmış, birçok tutuklu yoldaşın cezasını tamamlayıp salınmış ve örgütlenmenin belli ölçüde yol almış olduğu bir sırada, 1985 yılında 5.Kongre yapıldı.

Böylece, iki ayrı kongreyle iki ayrı parti ortaya çıktı. Gerçekler ve doğrular açısından bakılacak olursa, kimin ne olduğundan en ufak bir kuşku yoktu.

İşçinin Sesi TKP'de doğdu, büyüdü, her zaman yalnızca TKP'sini düşündü. *İşçinin Sesi* ömründe yalnız TKP'yle ve onun safında olmakla övündü. Bir kanat olarak örgütlenmek zorunda bırakıldı ama hiçbir zaman fraksiyonculuğa düşmedi. Parti disiplinini bir kez bile çiğnemedi. *İşçinin Sesi* doğru konumdaydı. Bununla bağlı olarak, baştan sona, yerden göğe haklı konumdaydı.

Partinin adını kullananlar bunu yapacak gücü ne doğruluktan, ne haklılıktan, ne çoğunluktan, yalnızca ve yalnızca resmilikten aldılar. Ancak ne olursa olsun, ortada bir olgu vardı. Bunlar partimizin adını kullanıyorlardı.

Bu nedenle partinin 5.Kongre'si, partinin adına merkez organı *İşçinin Sesi*'nin adını katarak gerçeği sahtesinden ayırdı. Oportünizm partinin gelişim sürecini dolambaçlı yollara soktuğu için doğan bu geçici durumun değişmesi zamana bırakıldı. Son çözümlemede herşeyi belirleyecek olan kimin gerçekte ne yaptığı olacaktı.

Ancak, partinin gelişim sürecini bu denli dolambaçlı yollara sokan oportünizm, aynı zamanda oldukça hızlı bir evrim süreci yaşamaya, yokuş aşağı yuvarlanmaya da başladı. Bunun bir parçası olarak, yakında resmi parti kendini feshederek, Türkiye Birleşik Komünist Partisi adı altında TİP'le birleşmeye hazırlanıyor. Bu durumda partimizin adını onlardan geri almak, onları feshedecekleri bir addan bile yoksun bırakmak komünist bir görevdir. Olağanüstü toplanan 6.Kongre bu görevi onurla ve çoşkuyla yerine getirmiştir.

Genel Sekreter Veli Dursun yoldaşımızın çağrısıyla ve tek gündem maddesiyle, olağanüstü toplanan 6.Kongre'nin gündemi önceden bütün parti örgütlerine bildirildi. Örgütler alt birimlerinin hepsine sorarak görüş ve bu görüşü temsil edecek delegeleri belirlediler.

Kongreyi Dursun yoldaşımız açtı. Gündem onaylandı, başkanlık divanı seçildi ve hemen konuya geçildi. Konunun hiçbir yoldaş açısından tartışacak bir yanı yoktu. Oybirliğiyle, bundan daha önemlisi derin bir görüş ve sevinç birliğiyle, partimizin adının Türkiye Komünist Partisi, pırıl pırıl çizgisiyle *İşçinin Sesi*'nin de Türkiye Komünist Partisi'nin Merkez Organı olduğuna karar verildi.

Türkiye Komünist Partisi'nin tarihinde en kısa kongresi, oportünizme karşı en önemli başkaldırıyı haklı bir sonuca ulaştırmış oldu. Kongre olağanüstü toplandı ama partinin gelişim sürecini olağan seyrine sokmuş oldu.

68. yaşına basarken TKP, işçi sınıfımızın bugünkü gelişmesinin sağlam temeli üzerinde, 67 yıllık geleneğiyle güzel devrimci geleceğe doğru dimdik yürüyor. Gerek eski tarihinden, gerekse yakın geçmişte kendi yaşadığı deneyimden iyi biliyor ki, gelecek, yan gelip geleneğe yaslananların değil, onun için savaşanlarındır.

Partimiz 68 yaşına bu bilinçle, büyük bir güçle, enerjiyle ve yenme azmiyle giriyor. Türkiye Komünist Partisi'nin 68. yaşı ve 6.Kongre'si komünistlere, işçi sınıfımıza kutlu olsun!

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
Eylül 1987

Bu yılki kutlama partimiz açısından bambaşka koşullarda geldi

TKP'miz 67 yaşında Dolu dizgin sınıf savaşında

Partimizin kuruluş yıldönümü için yapılan geleneksel merkezi toplantı bu yıl, her yılkinden daha yığınsal ve daha coşkulu oldu.

Partimizin kuruluş yıldönümü için yapılan geleneksel merkezi toplantı bu yıl, her yılkinden daha yığınsal ve daha coşkulu oldu.

Bu yılki kutlama partimiz açısından bambaşka koşullarda geldi. Bu başkalığın ne olduğunu yazımızın sonunda Yürükoğlu yoldaşımızın konuşmasında bulacaksınız.

Yıldönümü toplantısı bu yıl geçen yıllardakinden daha büyük bir salonda yapıldı. Buna rağmen salona sığmak çok zor oldu. İlk gelenler sandalyelere oturabilmişti. Sandalyeler sıkıştırıldı, kürsünün iki yanındaki, aradaki ve arkadaki boşluklar tıklım tıklım doldu.

Salon yine her yılki gibi kızıllara bürünmüştü.

Toplantının açılışını kısa bir konuşmayla İTİB'den bir yoldaş yaptı. Devrimci savaşımda can vermiş komünistlerin ve devrimcilerin anısına saygı duruşunun ardından parti marşını söyledik.

Bu yılki ilk konuşmacı bir kadın işçi yoldaştı. Yoldaş konuşmasında özetle şunları söyledi:

"...Partimizin 67. savaş yılı Türkiye işçi sınıfının savaşımının yoğunlaştığı ve derinleştiği bir yıl oldu. Ülkemizde sendikal hareket yeni bir atılım içine girdi...

"İşçi sınıfının yükselen hareketliliği tüm toplum kesimlerinde yankılandı.

"Devrimci politik tutukluların başlattığı açlık grevi dalgası tutuklu yakınlarının da katılımı ile demokrasi kavgasının bir odağı haline geldi. Partimiz kavganın içinde en ön safta yerini aldı...

"Partimizin 67. savaşım yılından aldığımız devrimci esinle haydi 68. yılın görevlerini üstün başarı ile gerçekleştirmeye."

Bu yoldaşın konuşmasından sonra Yürükoğlu yoldaşımız partimiz açısından son derece önemli ve güzel haberleri de içeren 67. yıl konuşmasını yaptı. Yürükoğlu yoldaşımızın konuşmasının tam metnini gelecek sayımızda yayınlayacağız. Bu sayıda kısaca özetleyeceğiz.

Yürükoğlu yoldaş konuşmasının başında bugünkü Türkiye siyasal ortamına faşizm demenin saçmalığına değindi ve "sol" hareketin bilimsel ciddiyetten uzak oluşunu eleştirdi.

Bazı "sol"ların bu "faşizmi" belki şimdi, referandum sonrasında, belki de erken seçimlerden sonra kaldırmaya hazırlandıklarını belirtti. Kutlu'nun üç devrimci örgüt dışında tüm örgütlere yolladığı bir mektuptan bu sonucu çıkartmanın mümkün olduğunu söyledi ve Kutlu'nun mektubundan bir parça okudu.

Yoldaşımız bugünkü ortama faşizm diyen "sol" hareketin hiç de faşizm varmış gibi davranmadığını, çoğunluğuyla legalist bir çalışma içine girdiğini belirtti ve devrimci hareket açısından bugünün en tehlikeli hastalığının bu legalizm hastalığı olduğunu söyledi.

TKP 67.yıl konuşmasını editörümüz R.Yürükoğlu yoldaş yaptı.

"Legalizmin toplumsal tabanı küçük burjuvazi, egemen psikolojisi yılgınlık, ideolojik kaynağı ne yazık ki dünya komünist hareketi ve son çözümlemede gerçek kaynağı da dünya kapitalizmidir" diyen Yürükoğlu yoldaş bu dönemde legal olanaklardan yararlanmak için elimizden gelen herşeyi yapacağımızı ama legalizm hastalığıyla da savaşacağımızı söyledi.

Legalizmin Türk-İş'i bölme hesapları da yaptığını söyleyen yoldaşımız, resmilerin legale çıkmaya kararlı olduklarını belirtti. Bunun için şimdiye dek çok ödün verdiklerini daha da vermeye hazır olduklarını ve Türk-İş'i bölme çabalarının ardında onların etkin oldukları legal bir şemsiye ihtiyacının yattığını söyledi. Bu nedenle bugün resmilerin çıkarları Baştürk'le uyuşmuştur dedi.

Bugün Sovyetler Birliği'nin girdiği yeni dönemeçte Gorbaçof'u ve onun çizgisini sempatiyle karşılamayan insan bulmanın çok zorlaştığını söyleyen yoldaşımız, emperyalist devletlerin hükümetlerinden kapitalistlere kadar, sosyalist partilere, sosyal demokratlara kadar herkes büyük bir hevesle Gorbaçof'u övüyor dedi. Yürükoğlu yoldaşımız, Türkiye'de de bu böyle olduğu için bu konuşmasında Sovyetler Birliği üzerinde normalden daha fazla duracağını belirtti.

Nasıl bir sosyalizm olursa olsun, yine de sosyalizmde işçi sınıfının o sistemi etkileme olanaklarının kapitalizmdekinden çok daha fazla olduğunu söyleyen Yürükoğlu yoldaşımız, bugün Sovyetler Birliği'nde işçi sınıfı bu olanağı tersinden kullanmakta, çalışmasını, katkısını, verimini azaltmaktadır dedi.

Sovyetler Birliği'nde bürokratik sosyalizmin bugün üretim güçlerinin gelişmesini engellediğini söyleyen Yürükoğlu yoldaşımız, ekonomide ve toplumda, sosyalizm adına, işçi sınıfına yaramayan siyasal tercihler yapılmıştır ve bunun sonucunda emekçi yığınların o sisteme güveni kalmamıştır dedi.

Kendisinden önceki yönetimleri eleştiren Gorbaçof'un, "eleştiri"lerinin de "demokratikleşme" diye getirdiği önlemlerin de Sovyetler Birliği'nde aktif yığın demokrasisini getirmeye yönelik olmadığını belirten Yürükoğlu yoldaşımız bu yöntemlerle beklenen sonuçları yine alamayacaklarını söyledi.

Gorbaçof'un yazılarında, konuşmalarında sürekli olarak daireler arası çıkar çatışmalarını eleştirdiğine dikkati çeken yoldaşımız bunun "bürokrasinin bir kanadının öteki kanadı ile kavga etmesi" olduğunu söyledi. Bugün Sovyetler Birliği'nde teknokratlar dediğimiz kesimle eski bürokrasi kavga ediyor ve eski bürokrasi teknokrasiye dönüşüyor dedi.

Sovyetler Birliği'nde işçi sınıfının ekonomik, siyasal hiçbir alanda söz sahibi olmadığını örneklerle gösteren Yürükoğlu yoldaşımız okullar yükseldikçe okuyan işçi çocuğu sayısının azalmakta olduğunu belirtti ve kadınların eşitsiz durumuna değindi. Neden her işkolunda ve tüm ekonomi çapında kadınların ücretleri aynı işi yapan erkeklerden önemli oranda daha düşüktür, neden Merkez Komitesi'nde Politbüro'da kadınlar yoktur, sosyalizmle, demokrasiyle, proletaryanın fikirleriyle bu bağdaşır mı diye sordu.

Sosyalizmde çok partililiğin gerekliliğine de değinen Yürükoğlu yoldaşımız Kutlu'nun söylediklerini sosyalizmde çok partililikten yana oldukları biçiminde anlamamak gerektiğini belirtti. Merkezi bir ekonomik planı işçi sınıfının bütün değişkenleriyle birlikte topluca değerlendirebilmesi için de değişik partilere ihtiyaç vardır dedi.

Yürükoğlu yoldaşımız, Sovyetler Birliği'ndeki bütün bu gelişmelerin kaçınılmaz olmadığını, bu durumun yanlış siyasal tercihlerin bir sonucu olduğunu söyledi. Sovyetler Birliği'nde ve öteki sosyalist ülkelerde, egemen sınıfın, işçi sınıfının sadık hizmetçisi olması gereken bürokrasi, tersine, Lenin'in ölümünden başlayarak giderek güçlenmiş, kendi özel çıkarları peşinde koşan, son derece güçlü bir katman olmuştur dedi.

Sovyetler Birliği ile ilgili sözlerini bitirmeden önce Yürükoğlu yoldaş Sovyetler Birliği'nde tutulması gereken yola ilişkin en önemli noktaları maddeler halinde saydı.

Sovyetler Birliği hakkında hiç de Kutlu'nun söylediği gibi karamsar olmadığımızı, önümüzdeki yılların, sosyalist ülkelerde hareketliliğe gebe olduğunu, bu ülkelerde mutlaka komünist muhalefetlerin de ortaya çıkacağını söyledi.

Konuşmasının sonlarına doğru yoldaşımız örgütümüzün durumuna değindi. Geçtiğimiz 10 Eylül'den bu yana örgütümüzün hızlı bir gelişme içine girdiğini, çeşitli alanlarda kendisini hem yenilediğini hem de geliştirdiğini, bu arada partinin yönetim katlarında da yenilenme olduğunu söyledi. Bu yenilenmenin hızı en başta yeni yaprakların fışkırma hızına bağlıdır dedi. Parti ağacında yeni yaprakların hızla yeşermesinde, örgütsel stratejilerin hakkıyla uygulanmasının önemi üzerinde durdu.

Yoldaşımız 1987-1988 örgüt stratejisinin ana halkasının üye kazanmak olduğunu, görevlerin hızla arttığını, mutlaka yeni üyeler kazanmak gerektiğini söyledi.

Yürükoğlu yoldaşımız bugün kim üye olabilir sorusunun cevabını da verdi. Partiye pazarlıksız yaklaşan, partinin verdiği görevleri yapmaya hazır, karanlık yanı olmayan her işçi, her insan üye olabilir dedi.

Üye kazanma hedefini gerçekleştirmede en önemli görevin legal alan örgütlerine düştüğünü belirten yoldaşımız, bu dönemde bu alanda çalışan yoldaşlardan partinin olağanüstü bir çalışma ve Bolşevik bir gözüpeklik beklediğini söyledi.

Disiplinli bir komünist gençlik müfrezesinin de oluşmakta olduğunu söyleyen yoldaşımız özellikle disiplinli oluşu yönüne vurgu yaptı.

Başlamakta olan 11. Özveri Taarruzu'nda taarruz hedeflerimizle örgütsel stratejimizin ana hedefini bağlama gereğine de değinen yoldaşımız, bu yılki özveri taarruzunda merkez organımız *İşçinin Sesi*'nin dağıtımını iki katına yükseltme hedefi koymalıyız dedi.

Konuşmasını güzel bir haberle bitiren yoldaşımız şunları söyledi:

"Son olarak yoldaşlar, hepinizin sevineceği bir haber vereceğim: Türkiye Komünist Partisi'nin 6.Kongresi yapıldı. Olağanüstü olarak toplandı.

"Yoldaşlar, partimizden haksız yere koparıldığımız ilk günden başlayarak bu oldu-bittiyi reddettik. Marşımızda TKP der. TKP-*İşçinin Sesi* demez. Rozetlerimizde de TKP'dir. Her yerde TKP'dir. Bu oldu-bittiyi reddettik. Bunu boş bir hamaset olarak değil, ideolojik-siyasal, örgütsel ve moral gerekçelere dayanarak söyledik. Ve gün gelecek, adımızı takısız olarak kullanacağız dedik.

"Bunu derken, daha ileri yılları, hatta belki devrimi ve sonrasını düşünüyorduk. Ama, resmi oportünizm bu yolu daha önce açtı.

"Türkiye böyle bir ülke olmasa, sınıf kavgasının keskin, toprağının bereketli olduğu bir ülke olmasa, örneğin Avustralya'da olduğu gibi 'Sosyalist Parti' derlerdi kendilerine... İşçi sınıfının militan kesimleri üzerinde komünist adının etkisi büyük. Dolayısıyla, komünist adını atamıyorlar.

"Ama bu süreç burada durmayacak. Yıllar önce oportünizmin hamileliğe benzediğini söylemiştik. Üç aylık hamilelikte kimse donup kalmıyor, mutlaka 9 ay sonra çocuk doğuyor.. Mutlaka adım adım herşeylerini bırakacaklar. Tüm dünya komünist hareketi bu yönde gidiyor.

"Şimdi, bu kürsüden, komünizm ideallerine, Marksizm-Leninizme inançlı, oportünizme düşman tüm komünistlere, TBKP içindeki ve dışındaki tüm komünistlere sesleniyorum. Gelin elbirliği ile yenilmez bir parti, yenilmez bir silah yaratalım.

"Gelenek ve gelecek TKP'dedir."

Yürükoğlu yoldaşımızın, hepimizin önüne ışıklı bir yol açan konuşması yoldaşların ve tüm konukların coşkun alkışlarıyla son buldu. Alkışla tempo tutarak *"İşçinin Sesi* TKP'nin gür sesi" sloganı salondan fışkırdı. Bu güzel kutlama toplantısının birinci bölümünü Enternasyonal'i söyleyerek bitirdik.

Toplantının ikinci bölümünde yetenekli yoldaşlarımızın sazını ve sözünü dinledik.

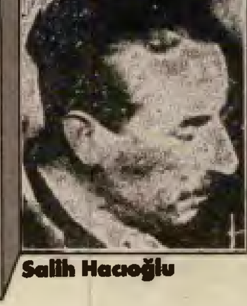
Şimdi TKP'miz 67 yaşında ve dolu dizgin sınıf savaşında.

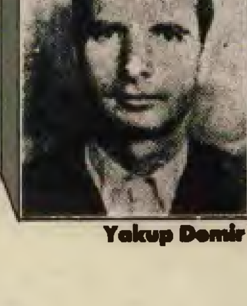

Mustafa Suphi

Salih Hacıoğlu

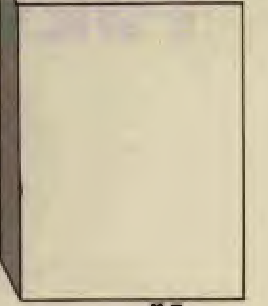

Şefik Hüsnü Değmer

Nazım Hikmet

Reşat Fuat Baraner

Yakup Demir

İsmail Bilen

Veli Dursun

Türkiye komünist hareketi 67 yıllık geleneğiyle güzel devrimci geleceğe doğru tarihsel bir dönemeç aldı

SELAM TÜRKİYE İŞÇİ SINIFINA!

Türkiye komünist hareketinin tarihinde oportünizme karşı bir başkaldırı, ilk kez, kendisi savrulmadan, parti dışına düşmeden, pisliğe bulaşmadan, doğruda dikilerek oportünizmi savurdu, parti dışına yuvarladı. Bu bir sıçramadır. TKP yeni bir döneme girmiştir. Ve kuşkusuz bunun nesnel temeli, bütün yemişler dallarında, güzel günlerimiz ellerinde olan işçi sınıfımızın ulaştığı gelişme aşamasıdır. Türkiye işçi sınıfına bin selam!

Ekim Devrimi'nin Türkiye işçi sınıfına en büyük bir armağanı da, çaktığı kıvılcımlar altında Türkiye Komünist Partisi'nin kurulmuş olmasıdır.

Partimiz, yanıbaşımızdaki şanlı devrimin tüm dünyaya yaydığı devrimcileştirici etki altında, kapitalizmden komünizme geçiş çağının başlarında, 10 Eylül 1920'de kuruldu. İlk kongresini Mustafa Suphi yoldaşın liderliğinde Bakü'de yaptı.

1. Kongre yurtiçindeki ve yurtdışındaki komünist gurupları birleştirdi ve TKP'nin I.Programını kabul etti. Bundan sonraki yıllar partimiz için zor ve şanssız yıllar oldu. Kemal yönetiminde burjuvazinin parti yöneticisi 15 yoldaşı 1921'de Karadeniz'de boğdurması, güçlü bir işçi sınıfı olmadığı için, partiyi uzun ve likidasyonlarla dolu bir bocalama dönemine soktu. Ta ki işçi sınıfı güçlenip kendi partisini arar duruma gelene kadar, partimiz varolma kavgası verdi.

TKP, kuruluşunun hemen ardından en seçkin yönetim kadrosunu yitirmesine, o yıllarda işçi sınıfının güçsüzlüğüne, toplumsal ortamın elverişsizliğine, ağır baskı koşullarına, sayısız tutuklamaya rağmen çalışmalarını olabildiğince sürdürdü.

1922 yılında Ankara'da yapılan 2. Kongre'de Salih Hacıoğlu yoldaş genel sekreterliğe seçildi.

Şefik Hüsnü yoldaşın liderliğinde, onun evinde toplanan 3. Kongre de 1925 yılında İstanbul'da yapıldı.

1926 yılında Viyana'da Şefik Hüsnü yoldaşın liderliğinde Nazım Hikmet yoldaşın da katıldığı bir konferans yapıldı. Bu konferansta ülkenin değişen koşullarını yansıtacak biçimde II.Programın hazırlanması kararı alındı. Bu program 1929 yılında örgütlere sunuldu ve 1930'da yayınlandı.

Bu arada, 1927 yılında Nazım Hikmet yoldaş parti tarihimizde hiç eksik olmamış haksızlıklardan biriyle karşılaştı. Parti yönetimi tarafından ajan, polis ilan edilerek partiden atıldı.

Tarihi işlerine geldiği gibi çarpıtabilmek için resmilerin parti belgelerini kilitli sandıklarda saklamaları nedeniyle, parti tarihi hakkındaki bilgilerimiz elimizdeki parti belgeleriyle sınırlıdır. Bu yüzden parti içi kavgalarda kim haklıydı, kim haksızdı ideolojik-siyasal açıdan tam bir karar vermek kolay olmuyor. Ancak şurası açıktır ki Nazım Hikmet yoldaşa ajan, polis türü suçlamalar yapmak başlıbaşına büyük bir haksızlıktır.

Örneklerine çok sık raslanan bu çirkin alışkanlığı, işçi sınıfımızın gelişmesi ve bu temelde yükselen *İşçinin Sesi* artık partiden kazımıştır. Nazım Hikmet'in adı parti tarihimizin onurlu sayfalarında yazılıdır. Kendisi 4. Kongre'den önce TKP'nin genel sekreterliğini de yapmıştır.

4. Kongre 1932'de Yakup Demir (Zeki Baştımar) yoldaşın liderliğinde onun evinde toplandı. Genel sekreterliğe Yakup Demir yoldaş seçildi. Kongre'de 1930'da kabul edilen programı değiştirme kararı alındı. Ancak "parti yönetiminde uzun süre oportünistlerin program ve tüzüğün yenilenmesi önerilerine aldırmamaları" (*III. Program*,s.4) nedeniyle tam 41 yıl bu karar yerine getirilemedi.

Reşat Fuat Baraner yoldaş da 4. Kongre'den sonraki yıllarda TKP'de genel sekreterlik yaptı. 1944'de hapse düştüğü zaman TKP sekreteri olarak yargılandı. Reşat Fuat Baraner yoldaş ömrünün üçte ikisini TKP'ye vermiş, onun da yarısını hapiste ve işkencede geçirmiş değerli bir komünisttir.

1950'lerde çeşitli nedenlerle çalışmaları iyice zayıflayan parti, örgütsüz, programsız, tüzüksüz 1970'e dek geldi.

1960'larda işçi sınıfının gür sesini duyurmaya başlamasından sonra TKP'de de yeniden kıpırdanma başladı. 1962'de Yakup Demir yoldaş yurtdışına çıktıktan sonra, 1963 yılında radyo redaksiyonunda çalışan eski partililerden TKP "Dış Büro" adında bir organ oluşturdu ve kendisi de TKP Merkez Komitesi *Dış Bürosu* Birinci Sekreteri sıfatını aldı.

Aynı yıllarda Dış Büro içinde çelişkiler ortaya çıktı. Bu çelişkiler, Dış Büro'nun tasfiyesine yol açtı. Bundan sonra, Yakup Demir yoldaş, TKP *Merkez Komitesi* Birinci Sekreteri sıfatını kullanmaya başladı.

1973'de parti işçi sınıfından, onun partiyi arayışından aldığı güçle atılım yaptı. Fikir liderliğini Yakup Demir ve İ. Bilen yoldaşların yaptığı III. Program'ın yazılması 1973'de bitti ve 1974'de TKP İl örgütlerinin onayıyla yürürlüğe girdi.

Partinin atılım yıllarında yazılmasına rağmen III. Program eklektik bir program oldu. Parti içindeki oportünist ve Leninci eğilimleri birlikte yansıtıyordu.

1973 yılında Bilen yoldaş Yakup Demir yoldaşın iradesi dışında parti yönetimine geçti.

1973 atılımının ardından gelen yıllar Türkiye Komünist Partisi'nin tarihinde ilk kez hızla ilerlediği yıllar oldu. Aynı yıllar partinin tarihinde hep birbiri içine geçmiş olarak varolan iki çizginin netleştiği, teorik, siyasal, örgütsel, her alanda ayrışma yılları oldu.

1977 yılında toplanan parti konferansı parti program ve tüzüğünü onayladı. Bazı değerlendirmeleriyle devrimci bir hava yaydı. Ancak sağlam bir devrimci çizgi oluşmamıştı. Karşı devrimin 1 Mayıs saldırısı karşısında parti yönetimi yalpalamaya, 1977 Konferansı'nın getirdiği o devrimci havayı rafa kaldırmaya başladı.

Oportünist yönetim dönemi doğru değerlendiremiyor, dönemin dayattığı görevleri yerine getiremiyordu. Dönemi doğru değerlendiren ve görevleri doğru belirleyen *İşçinin Sesi* partiyi ilerletiyordu. Bütün parti bu olguyu kabul etti. *İşçinin Sesi* kapatıldı. 1978 Plenumu Dursun yoldaşımızı ideolojik işlerin başına getirdi. Ancak plenum kararı uygulanmadı. SBKP'nin doğrudan karışmasıyla, zoraki gerekçeler yaratıldı ve Lenincilere karşı, her adımında tüzüğü çiğneyen, tasfiyeci bir saldırı başlatıldı.

Tasfiyecilik iki kanadın kopuşunu getirdi. Leninciler her yolu denediler, hepsi boşa çıktı. Partimizi oportünizmin elinden çekip almak, Türkiye devriminin önünü açmak için açık kavgadan başka yol kalmamıştı. *İşçinin Sesi* 1979 yılında kavgayı açığa çıkardı.

TKP Leninci güçlerinin 1980 yılında toplanan I. Konferansı Marksizmi ve Türkiye'yi doğru yansıtan IV. Program'ın hazırlanmasını ve 5. Kongre'ye sunulmasını kararlaştırdı.

1981 yılında toplanan II.Konferans bu istemleri yineledi. Faşizm anlayışımızı, faşizm tezlerini ve düzenli geri çekilişi karara bağladı.

Aynı dönemde resmi kanatta Partizan kliği, zaten gayrımeşru konuma düşmüş olan parti yönetimini daha da gayrımeşru yollardan ele geçirdi. 1983'de, yalnızca *İşçinin Sesi* çağrılmadığı için değil, kendi içinde bile ciddiyetten uzak, uydurma bir kongre topladılar. Haydar Kutlu'yu genel sekreter diye duyurdular.

1985 Nisan'ında partimizin gerçek 5. Kongre'si toplandı. 4. Kongre'den yarım yüzyıl sonra yapılan 5. Kongre eskiyi yeniyle ayrı bir örgütsel yapı içinde ördüğü için 5(1). Kongre oldu. 5(1). Kongre yıllardır oportünizme karşı yürütülen ideolojik, siyasal, örgütsel kavganın tacı, burjuvaziye karşı kavgaya hazırlığın köşe taşı oldu. Bu kongrede TKP-*İşçinin Sesi*'nin lideri Veli Dursun yoldaşımız oybirliğiyle genel sekreterliğe seçildi.

5(1). Kongre'den bir yıl sonra Nisan 1986'da TKP-*İşçinin Sesi* III. Konferans'ı toplandı. "TKP-*İşçinin Sesi*'ni işçinin partisi yapacağız" belgisi altında toplanan III. Konferans partimizin işçi sınıfı içine oturması yolunda tarihsel bir adım oldu.

Partimiz TKP adına yaraşır bir içerikle her geçen gün ilerlerken, resmi parti eski yanlışları yeni temelde ısrarla sürdürdü, hatta geliştirdi ve komünizmden geri döndü. Sosyal demokratlaşan ve burjuva reformlar peşinde koşan resmi TKP, dönekliğini örten bir incir yaprağı olarak taşıdığı "TKP" adını da nihayet bırakıyor. TİP'le birleşerek Türkiye Birleşik Komünist Partisi(TBKP) adını alıyor.

Bu son derece sevindirici gelişmeden sonra partimiz olağanüstü 6. Kongresini toplayarak adımızdaki *İşçinin Sesi* ekini kaldırdı. Gerçek sahibi olduğu Türkiye Komünist Partisi(TKP) adının tek taşıyıcısı oldu. *İşçinin Sesi* gazetesi, bugün TKP'nin merkez organıdır.

Bu tarihsel bir dönüm noktasıdır. Türkiye komünist hareketinin tarihinde oportünizme karşı bir başkaldırı, ilk kez, kendisi savrulmadan, parti dışına düşmeden, pisliğe bulaşmadan, doğruda dikilerek oportünizmi savurdu, parti dışına yuvarladı. Bu bir sıçramadır. TKP yeni bir döneme girmiştir. Ve kuşkusuz bunun nesnel temeli, bütün yemişler dallarında, güzel günlerimiz ellerinde olan işçi sınıfımızın ulaştığı gelişme aşamasıdır. Türkiye işçi sınıfına bin selam!

Yaşasın komünizm!

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!

İşçinin Sesi'nden partisine

Türkiye Komünist Partisi,
TKP'em benim,
seni düşünüyorum,
Sen dünümüz, bugünümüz,
yarınımızsın,
en büyük ustalığımız,
Sen ince hünerimizsin,
sen aklımız, yüreğimiz ve
yumruğumuzsun.
Dünyada bir anılır şanlı soyun var:
sen küçük kardeşisin VKP(B)nin.
Sen bana bugün
mübarek alnındaki yara yerinle
ve işçi bileklerinde zincir izleriyle
göründün
yürüyorsun dimdik, pırıl pırıl.
Ömrümde yalnız seninle
ve senin safında olmakla
övündüm.

Nazım Hikmet

Ad değiştirme dünya komünist hareketinde epeydir yaşanan bir süreçtir. Dünya komünist hareketi "resmi"leşmiştir.

Yaşasın Türkiy K münist Partisi! Yükselsin dünyada işçilerin komünist sesi!

Resmilerin yeni adlarında yine "komünist" sözcüğü var. Tam rahatlayabilmeleri için bu sözcüğü hepten bırakmaları gerekiyor. Ama öte yandan işçi sınıfını burjuvaziyle uzlaştırmaya çalışabilmeleri için bu sözcüğü taşımaları gerekiyor. Yani, açmazlarından daha hâlâ kurtulamadılar.

Yavuz Savaşçı

Resmi TKP, TİP'le birleşiyor. Adını da terkediyor. TKP adının gerçek sahibi TKP-*İşçinin Sesi* de kendi adını aldı.

1979-80'lerden beri TİP-TSİP-TKP'nin birleşmesi ve bir "birleşik işçi partisi"(!) yaratılması özlemi içinde yanıp tutuşan resmiler, özlemlerine kavuştular. Yeni bir parti kuruyorlar. *Türkiye Komünist Partisi adı, artık, onun gerçek sahiplerinin, gelenek ve geleceğin temsilcisi komünistlerin elindedir.*

Resmilerin adlarını değiştirmeleri, sosyal-demokratlaşanların "birleşik" partisi haline gelmeleri doğal karşılanmalıdır. Oportünizmin olgunlaştığı son on-oniki yıl boyunca, içinden geçtikleri sürecin resmileri bu noktaya getireceği açıktı.

Resmiler, sınıf savaşımının sıcağından başlayarak, faşizm altında ve ara rejimde hızlı bir dönüşüm süreci geçirdiler. Komünist düşünceyle, bir komünist partisini komünist yapan Marksist-Leninist ilkelerle, strateji ve taktiklerle büyük bir uyumsuzluk içine, gerçekte parti dışına düştüler. Artık ad değiştirmeseler garip olacaktı.

Resmilerin yeni adlarında yine "komünist" sözcüğü var. Tam rahatlayabilmeleri için bu sözcüğü hepten bırakmaları gerekiyor. Ama öte yandan işçi sınıfını burjuvaziyle uzlaştırmaya çalışabilmeleri için bu sözcüğü taşımaları gerekiyor. Yani, açmazlarından daha hâlâ kurtulamadılar.

Resmilerin işi zor. Türkiye gibi bir ülkede, içi ne kadar boşaltılırsa boşaltılsın, "komünist" sözcüğünün yapacağı çağrışım, yaratacağı arayış bildiğimiz kızıl komünizm olacaktır. Bu ise resmilerin gitmek istedikleri yöne tam ters durmaktadır. Dolayısıyla resmiler hain işlevleri gereği, içi boş haliyle bile bu sözcüğü bırakmaya zorlanacaklardır. Bu ad değiştirmenin mantıksal sonucu herhalde bir ad değiştirmeye daha varacaktır.

Resmiler bu ad değiştirmeyle "komünizm" sözcüğünden kurtulma sürecine girdiler. Ama asıl önemlisi, onların yakalarında toplu iğneyle iğreti tutturulmuş TKP adı, gerçek sahiplerinin eline geçerek bir anlamda özgürlüğüne yeniden kavuştu.

Resmiler bu halde, ya dünya komünist hareketi ne halde?

Resmilerin şimdi yeni bir adla noktaladıkları dönüşüm *asıl olarak* dünya komünist hareketinin onyıllardır geçirdiği süreçle, oradaki eğilimlerle derinden bağlıdır.

Dünyanın bütün resmi partileri, ya adlarını bile değiştirecek "olgunluğa" erişmiş, yeni bir ad almışlardır. Ya da, komünizme o denli yabancılaşmışlardır ki, taşıdıkları "KP" adı onları belirleyen bir özellik olmaktan çıkmış, adet yerini bulsun diye korunan bir "takı" haline gelmiştir.

Dünya komünist hareketinin sağa kaymışlığı, "sosyal demokratlaşması" yalnızca kapitalist dünyada gözlenen bir olgu değildir. Başta SBKP olmak üzere sosyalist ülkelerin partileri, ortaya çıkmasında ana sorumluluk taşıdıkları bu gelişmeden hızla etkileniyorlar. Marksizm-Leninizmden kaçış sosyalist dünyanın partileri için de geçerlidir.

Küçük görünen ama son derece önemli olan bir örnek verelim.

SBKP Genel Sekreteri Gorbaçof'un gözdesi sayılan bir enstitü var: Novosibirsk Ekonomi ve Endüstriyel Üretim Örgütlenmesi Enstitüsü. Bu kuruluş, çoğunlukla, Gorbaçof'un yanındaki yüksek danışmanların geldiği yer olarak bilinir.

Novosibirsk enstitüsünün yetiştirdiği ve bugün Gorbaçof'un en etkin ekonomik danışmanlarından biri olarak kabul edilen Tatyana Zaslavskaya, geçenlerde bir kitap yayınladı. İktisat sosyologu olan Zaslavskaya, *Ekonomik Yaşamın Sosyolojisi* adlı kitabında "yeni" bir yaklaşımı, hem de "cesaretle" savunuyor.

Zaslavskaya, Marksizm-Leninizmin temel taşı olan *sınıfsal bakış açısını* reddediyor. "Sovyet toplumunda 75 adet gurup vardır ve bu bir sınıfsal yapı olarak bile adlandırılmaz, bu bir sosyo-ekonomik yapıdır" diyor. Buradan çıkan şu ki, Sovyet toplumunu sınıfsal açıdan değil de, burjuva sosyolojisinin şu çok sevilen küçük çıkar gurupları analiziyle anlamak (!) gerekiyor.

Yani Gorbaçof'un önde gelen ekonomik uzmanı, Sovyet toplumunda sınıfların değil de 75 farklı çıkar gurubunun esas alınması düşüncesindedir. Bu sayının neden 74 ya da 76 değil de 75 olduğu tartışması bir yana bırakılırsa, sonuçta Zaslavskaya, Marksist sınıf bakış açısını *reddediyor.*

Bu, örneklerden yalnızca biridir. Son derece sorumlu ve yetkili bir konumda böyle görüşlerin varlığı elbette diğerlerini etkileyecek, zaten şemsiye açmaya hazır bekleyen "komünist" partilerinin önünü daha da "açacaktır". Hem komünizmden, hem de komünist partisi adından kaçış eğilimine hız katacaktır.

"Komünist Partisi" adı kimilerine amma da "yük" oluyor

Anlatmaya önce sosyalist ülkelerden başlamalı.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında, Kızıl Ordu'nun koruyucu şemsiyesi altında bazı Avrupa ülkelerinde proleterya diktatörlükleri kuruldu. Bu süreç içinde bazı komünist partileri, başka partilerle birleşme gerekçesiyle adlarını değiştirdiler.

Demokratik Alman Cumhuriyeti'ndeki parti Almanya Sosyalist Birlik Partisi adını aldı. Polonya'daki partinin adı Birleşik İşçi Partisi, Macaristan'dakinin adı Sosyalist İşçi Partisi. Arnavutluk'ta Arnavutluk Emek Partisi var. Yugoslavya'da parti, komünistlerin işçi sınıfının yöneticiliği işlevini sorguya çektikten sonra 1960'larda adını Yugoslavya Komünistler Ligi olarak değiştirmişti. Moğolistan'da parti Moğolistan Halk Partisi adını yıllardır taşıyor. Kuzey Kore'de İşçi Partisi bulunuyor.

Laos ve Kamboçya'da Devrimci Halk Partisi, Kongo ve Etyopya'da İşçi Partisi, Yemen'de Sosyalist Parti, Afganistan'da Demokratik Halk Partisi var.

Görüldüğü gibi, devrimin yapıldığı, toplumun sosyalizmin yörüngesine şu ya da bu ölçüde sokulduğu birçok ülkede partinin adı "komünist partisi" değildir. Bunca örnek tartışmasız gösteriyor ki, dünya komünist hareketinde ad değiştirme eğilimi epey bir süredir vardır. Hatta "komünist partisi" adı azınlıkta kalmaktadır.

Cangılın göbeğinde, kabile toplumundan sosyalizme doğru ileri atılım yapan Kongo'yu, Laos, Kamboçya, vb. ülkeleri mazur görelim. Gözümüzü en az 40 yıllık sosyalist devlet deneyimi olan partilere döndürelim:

Hadi o garip adları aldığınız tarihte "mazeretiniz" falan vardı. Peki ama, 40 yıldan sonra hâlâ "komünist partisi" adını almamanın gerekçesi nedir?

Dünya komünist hareketi "resmi"leşmiştir

"Birleşik", "sosyalist", "emek", "işçi", "birlik" partileri gibi adların 40 yıl sonra bile korunması, hiçbir gerekçeyle açıklanamaz.

Bunun açıklaması, dünya komünist hareketinde varolan, Markizm-Leninizmi önce rafa kaldırma, sonra terketme anlayışındadır.

Dünya komünist hareketi bugün, Lenin'in dünya devrimi kavramını kaldırıp atmıştır. Uluslararası devrime yardımcı olmak, sosyalizmi zayıf halkalarda devrimlerle beslemek düşüncesi yerini "patlama noktalarında yangınların söndürülmesi ve bu uğurda emperyalist ülkelerle işbirliğine gidilmesi" düşüncesine bırakmıştır. Bu, aynı zamanda proletarya enternasyonalizmi kavramının içini boşaltma, onu reddetme sürecini de anlatıyor. Nikaragua ve Güney Afrika devrimlerinin bugün yaşadıkları durum buna güzel örnektir.

Komünist partilerinin "büyük birleştirici ilkesinin barış savaşımı olduğu" savı bugün, sağa kaymış dünya komünist hareketini *belirliyor.*

Proleter hegemonyası fikri yerine, "komünistlerin başa geçmek, öncü olmak gibi bir sorunu yoktur" biçiminde banal bir anlayış resmi partilerin hepsinde egemendir. Ve elbette, işçi sınıfının birliği denince, onun öncü partisi olan komünist partisinde birliği anlaşılmamaktadır. Bu kavram, komünist partilerinin sosyal demokratlarla ve küçük burjuva akımlarla birliği, bağlaşıklığı ve hatta bütünleşmesi anlamında kullanılıyor.

Proletarya diktatörlüğü kavramının yerine "bütün halkın devleti" gibi saçmalıkların geçirilmesi, dünya komünist hareketinin devlet anlayışının Marksist-Leninist devlet anlayışıyla ne denli ters düştüğünün bir diğer ve canalıcı önemdeki örneğidir.

Sosyalist demokrasi kavramı işçi sınıfının aktif yığın demokrasisi içeriğinden soyutlanmıştır. Sosyalist ülkelerde, ülkede açıklık ve demokrasi üzerine yaldızlı sözler ettikten sonra, işçi sınıfına değil, bürokrasiye ve teknokratlara, menecerlere demokrasi getiren uygulamalara gidilmesi, dünya komünist hareketinde varılan *vahim* durumu gösterir.

Tabii, buna bağlı olarak, bizim resmilerden AKEL'e ve birçok resmi partiye kadar uzanan bir yelpazede sınıf bakış açısının bir bulunması ve yadsınması, "ulusal ve evrensel"(!) bir bakış açısının savunulması, SBKP liderliğinin şimdilerde "çağdaşlık" adına ileri sürdüğü, Zavlavskaya gibilerinde açık ifadesini bulan görüşlerden kopya edilmektedir.

Dünya komünist hareketindeki bu olgunlaşmış sağa kayma, özellikle henüz devrimini yapmamış ülkelerin partilerinde çok çarpıcı olarak görünmektedir. Dünya komünist hareketi bir bütün olarak "resmi"leşmiştir.

Önce pembeleşme, sonra sarılık

Komünist adına yabancılaşma, bütün partilerde Lenin'in ölümünden beri derece derece ilerleyen bir süreçtir. Örnek de boldur.

1920'de kurulan İran Komünist Partisi, 1931'de yasaklandı. 1941'de Kızıl Ordu'nun ezici varlığı altında tekrar kuruldu- ğunda legal çalışabilmek için adını İran Halk Partisi (TUDEH) olarak değiştirdi. Komünist adını terkeden oportünizmin işçi sınıfına en son ihanetini İran devrimi öncesinde ve sonrasında, daha yeni yaşadık. Komünist düşüncelerden bu denli uzaklaşmış bir partinin komünist adını taşıması elbette garip kaçardı.

Ya, egemen sınıfla uzlaşma pahasına kapatılan, kendini fesheden partilere ne demeli? Nasır'ın Sovyet devletiyle dostluğunu pekiştirmek için kapanan Mısır Komünist Partisi, o günden bu yana belini doğrultamadı, şimdi oksijen çadırında yaşıyor. "Kapitalist olmayan yol" şaklabanlığının faturasını ise Mısır işçi sınıfı ödüyor.

Pakistan da öyle.

Meksika gibi devasa bir zayıf halkada, komünistlerin ağır görevlerin üstesinden gelmesi, Meksika işçi sınıfının savaşımına sınıfın bağımsız partisi olarak öncülük etmesi gerekirken, 1981'de kendini lağveden, buruva solun beş partisiyle yeni ve "birleşik" bir partide "bütünleşen" Meksika Komünist Partisi bugün artık yok!

Kıbrıs'ın resmi partisi Kıbrıs Emekçi Halkının İlerici Partisi adını taşıyor. Bu ad onları şimdiye kadar hiç rahatsız etmedi. Çünkü zaten ülkede sınıf savaşımının başta gelen savaşım olmadığını, kurtuluş ve bağımsızlık için savaşımın başta geldiğini savunuyorlar. *(Yeni Çağ*, Mart 1987) Ayrıca, zaten sınıf bakış açısı onlara da çok dar (!) geliyormuş.

İtalya Komünist Partisi'nin merkez organı olan *L'Unita*'nın birinci sayfasında yer alan "İtalya Komünist Partisi'nin Organı" ifadesi geçenlerde kaldırıldı. Onun yerine "Parti'nin Gazetesi" yazıldı. Adım adım ilerliyorlar. Parti yönetiminin partiyi "Avrupa'nın büyük sosyalist ve sosyal demokrat partileriyle diyaloğa giren ve onlarla yakınlaşan modern ve reformcu bir parti" olarak tanıttığı bir ortamda yaptıkları tutarlıdır. Komünistlikle değil, sosyal demokratlaşma süreciyle tutarlıdır.

İsviçre'de Emek Partisi, Avustralya'da Sosyalist Parti, Senegal'de Bağımsızlık ve Emek Partisi, "öncü", "ilerici", "birleşik", "demokratik", "sol", "halk" partileri...

Bu kadar çeşitli ve çevrede dolanan adlar bulmak , bazı ülkelerde özel koşullarla bağlı olsa da, genelinde ve asıl olarak, komünist adını seçmeme *maharetiyle*(!), resmilikle bağlıdır.

Tarih tekerrür etmiyor, "resmi"lere komünist adı yakışmıyor!

İşçi sınıfının devrimci partisinin adının komünist partisi olması gerektiğini Marks da Lenin de söylemiştir.

Lenin, 1918 yılında yapılan 7. Olağanüstü Kongre'ye sunduğu raporda, Rus Sosyal-Demokrat

(Devamı 11. sayfada)

Fabrikalardan
makine sesinden önce
İşçinin Sesi gelecek!

İŞÇİNİN SESİ
ÇEK-AL

Türkiye Komünist Partisi
işçinin partisi!
Yıl:13, Sayı:337, 16 Eylül 1987

Bundan bir süre önce, Türkiye'de yayınlanan haftalık Yeni Gündem *dergisi, gazetemizin kurucusu ve editörü R.Yürükoğlu yoldaşımızla bir röportaj yapmak istediğini iletti. Bu isteği kabul eden yoldaşımız,* Yeni Gündem*'in Türkiye ve dünya sorunlarına ilişkin 9 sorusunu yanıtladı. Ancak, aradan iki aya yakın zaman geçmesine karşın röportaj* Yeni Gündem*'de yayınlanmadı. Liberallerin gazetecilik anlayışının sığlığını sergileyen bu tutum karşısında,* Yeni Gündem *röportajının tümünü bu sayımızda yayınlıyoruz.*

TKP BİZİZ

SORU 1

12 Eylül darbesinden önce TKP'nin uyguladığı politikayı kabul etmediğinizden dolayı, TKP tarihindeki en büyük ayrılmayı gerçekleştirdiniz. Benimsemediğiniz ana hatlar neydi? Aradan geçen süre bunları haklı çıkardı mı?

Öncelikle soruda birkaç düzeltme yapmama izin verin.

"Politikayı kabul etmemek" sözü biraz disiplinsiz, keyfi bir anlam taşıyor. Oysa komünistler için parti disiplini can alıcı önem taşır. Sorun uygulanan siyasetin kabul edilip edilmemesi değil, doğru olup olmamasıdır. Yine de parti işleyişini ve disiplini de bozan, yanlış siyaseti uygulamakta israr eden merkezdi.

Bir de soruda "ayrılma" deniyor. Biz TKP'den ayrılmadık. İster olayların somut gelişimi, ister tarih açısından, bu böyledir. Biz, her türlü parti içi kanalı deneyip bu kanalları işletemedikten sonra, işçi sınıfı önünde yoldaşça açık tartışma isterken, onlar "attık" dediler. Tarihsel açıdan ise hem ayrılmadık, hem atamadılar. Bugün komünist olan biziz. TKP biziz. Onlar komünist değillerdir. İşçi sınıfına hoş görünmek için partinin adını kullanıyorlar. Bunu da işçiden aldıkları güçle değil, açıkçası, sağa savrulmuş dünya komünist hareketinden, Sovyetler'den aldıkları destekle yapabiliyorlar. Bunun için onlara resmiler diyoruz. Bu çerçevede şimdi yanıta geçebiliriz. *İşçinin Sesi*'yle çıkan ayrılık gerçekten TKP tarihindeki en büyük ayrılıktır. Ancak bizce önemi burada değil, öteki ayrılıklardan farklı olmasındadır. Bu ayrılık, tümüyle ideolojik ve siyasal farklılıklara dayanmış ve reddettiği görüşlerin yerine yenisini koyabilmiştir. TKP içindeki hesaplaşmayı, önceden bir fraksiyon olarak örgütlenmeden, sık rastlanan moralsizliklere düşmeden başlatmış ve yürütmüştür.

Biz TKP'den ayrılmadık. İster olayların somut gelişimi, ister tarih açısından, bu böyledir. Biz, her türlü parti içi kanalı deneyip bu kanalları işletemedikten sonra, işçi sınıfı önünde yoldaşça açık tartışma isterken, onlar "attık" dediler. Tarihsel açıdan ise hem ayrılmadık, hem atamadılar. Bugün komünist olan biziz. TKP biziz. Onlar komünist değillerdir. İşçi sınıfına hoş görünmek için partinin adını kullanıyorlar.

Ülkede yaşanan devrimci durum 1970'lerin sonlarında ideolojik-siyasal ayrılıkları belirginleştirdi. Parti merkezi parti kararlarını çiğneyerek rota değiştirdi. Bizim yaptığımız doğruları savunmak oldu. Ama doğrudan kurtulmak, yanlışta dolu dizgin "ilerleyebilmek" için öyle telaş içindeydiler ki, "attık" deyip çıktılar. Bunun üzerine devrimci komünistler *İşçinin Sesi* çevresinde toplandı. 1980 yılında I.Konferans, 1981 yılında II.Konferans toplandı. II.Konferans, 1932'den beri yapılmayan 5. Kongre'yi toplama kararı aldı. Buna da ses çıkmadığı gibi, bu arada bir de uydurma Kongre topladılar. Bize ayrı bir parti olarak örgütlenmekten başka yol kalmadı. 1985 yılında toplanan kongremize hem 5., hem de parantez içinde (1.) Kongre dememizin anlamı buradadır. Bugün iki ayrı parti vardır.

12 Eylül öncesi ayrılık, yaşanan devrimci durum, ülkede kapitalizmin gelişmişlik düzeyi, devrimin karakteri, nasıl bir parti, Sovyetler Birliği'ne karşı tutum gibi ana başlıklar altında toplanıyordu.

TKP'de bir kesim, 1977'de bile hâlâ Türkiye ekonomisine işbirlikçi burjuvazi ve büyük toprak sahipleri egemendir diyordu. *İşçinin Sesi* ise, ülke ekonomisine tekellerin egemen olduğunu, finans-kapitalin oluştuğunu söylüyordu.

Oportünist yönetim, kapitalizmi geliştirme hedefiyle burjuva demokratik devrimini savunuyordu. Dolayısıyla Türkiye'de ulusal burjuvazinin olduğunu düşünüyor ve CHP'yi onun siyasal temsilcisi ve işçi sınıfının vazgeçilmez bağlaşığı görüyordu. Giderek yükselen devrimci durum, devrimci görevleri TKP'nin önüne dayayınca, oportünist yönetim burjuva demokratik devrimden de vazgeçti. Devrimci taktiklere ve örgütlenmelere hepten karşı çıktı. Bunların yerine legal sınırlar içinde pasifist eylemleri savundu. CHP ile birlikte işçi sınıfının devrimci savaşımını kırdılar, enerjisini tükettiler. *İşçinin Sesi* ise, Türkiye'nin önünde sosya-

İşçinin Sesi'yle çıkan ayrılık gerçekten TKP tarihindeki en büyük ayrılıktır. Ancak bizce önemi burada değil, öteki ayrılıklardan farklı olmasındadır. Bu ayrılık, tümüyle ideolojik ve siyasal farklılıklara dayanmış ve reddettiği görüşlerin yerine yenisini koyabilmiştir. TKP içindeki hesaplaşmayı, önceden bir fraksiyon olarak örgütlenmeden, sık rastlanan moralsizliklere düşmeden başlatmış ve yürütmüştür.

lizme açılacak ileri demokratik devrimin durduğunu, bunun kapitalizmi geliştirme hedefi taşımadığını, Türkiye'de burjuvazinin hiçbir kesiminin demokrat, anti-emperyalist ve dolayısıyla işçi sınıfının bağlaşığı olmadığını söylüyordu.

TKP merkezi, faşizm yıllarında da rejimin faşistliğini kabul etmedi, hatta cuntanın "ilerici kanadını" desteklemeye bile kalktı. Yani faşizme dolaylı destek vermiş oldu. Darbeden üç yıl sonra rejime faşizm dediler. Bunu da, tam faşizm çözülürken, halkta biriken öfkenin etkisiyle harekete geçmiş burjuva muhalefetle işbirliği için dediler. Rejime hâlâ faşist! demektedirler ve Demirel'e Ecevit'e vb. övgüler düzmektedirler. Böylece resmi TKP, "ulusal" burjuvazi ile işbirliğinden tekelci burjuvazinin temsilcisi Demirel'le işbirliğine yükseldi.

Ülkede faşizm çoktan çözüldü, yerine yığınlar açısından demokrasi anlamı taşımayan güdük bir burjuva demokrasisi kuruldu. Biz yine ileri demokratik halk devrimini savunuyoruz. Resmi TKP ise geçirdiği evrimle sosyal demokratlaştı ve bugün burjuva reformları savunuyor.

1980 öncesinde bir ayrılık noktası da nasıl bir parti konusu idi. Partiye ilişkin olarak *İşçinin Sesi* demokratik merkeziyetçiliği, tartışma-eylemde birlik ilkesini savundu. Onlar kah bürokratik merkeziyetçilik, kah fraksiyonculuk yaptılar, sürekli tasfiyeciliğin uygulayıcısı oldular. Hâlâ da aynı tutum içindedirler.

İşçinin Sesi'nin resmi TKP yönetiminden temel bir farkı da Sovyetler Birliği'ne ve komünist partilerine karşı tutumuydu. *İşçinin Sesi*, dünya devrimi açısından Sovyetler Birliği'nin yanlışlarını eleştirmenin doğruluğunu savundu. Bugün SBKP yönetimi, yerine neler koyduğu bir yana, bizim dün eleştirdiğimiz yanlışları eleştiriyor. Bu *İşçinin Sesi*'nin bu konuda da doğru tutum aldığını kanıtlıyor.

İşçi sınıfımız son 20 yılda büyük bir deneyim biriktirdi. 12 Eylül'ün ardından, yaşadığı geçmiş deneyimlerin ve yaşamakta olduğu ekonomik-siyasal şiddetin değerlendirmesini yaptı, güç topladı. Şöyle bir bakarsanız, son 20 yılda burjuvazinin her türlü kolu kanadı iktidara geldi. Burjuvazinin hiçbir çeşidinden hayır çıkmayacağını işçi sınıfımız somut pratikten çok güzel anladı.

Sessiz öfkesiyle faşizmin çözülüşünde önemli rol oynayan işçi sınıfımız, artık ancak örgütlü bir birlik içinde savaşım yürütüldüğünde kazanacağını çok iyi biliyor. Bu yüzden de, 12 Eylül sonrasının, Türk-İş'i faşistleştirme çabalarını boşa çıkardığı gibi burjuvazinin silahını tersine döndürdü. Türk-İş'e sahip çıktı. Sendikal birlik, militan eylem, sınıf dayanışması ve sendikal demokrasi istemlerini inatla ve bunların birbirine karşı kullanılmasına izin vermeden öne sürüyor. Ve nitekim Türk-İş de ilerliyor. Bugünkü Türk-İş, değil bundan 10 yıl öncesinin, 3-4 yıl öncesinin Türk-İş'inden bile farklıdır.

İşçi sınıfımız, DİSK'e ve DİSK yöneticilerine yapılan haksızlıkların hesabını soracak, DİSK'in açılma hakkını alacak, ama inancımız odur ki, bunu DİSK'i örgütsel olarak canlandırma yönünde kullanmayacak ve kullandırmayacaktır. DİSK devrimci bir deneyim, bir gelenek olarak zaten yaşamaktadır. Bugün militan sendikal birliği ve sendikal demokrasiyi Türk-İş'te sağlamak için tarihsel bir fırsat vardır. İşçi sınıfımız bunu görüyor.

Türkiye'de ekonomik-toplumsal bunalım derinleşiyor. Burjuvazi 12 Eylül'den bu yana ne "başarı" sağladıysa işçinin emekçinin ekmeği pahasına sağladı. Ama artık bunun faturası burjuvazinin önüne geldi. Ekonomik-toplumsal bunalım giderek siyasal bunalıma dönüşme işaretleri veriyor. Bu sefer, çok daha derinden bir devrimci dalga geliyor, dev işçi alternatifi yükseliyor.

TKP-*İşçinin Sesi* 1980 öncesinde savunduğu ideolojik-siyasal konumları bugün de derinleştirerek savunuyor.

SORU 2

12 Eylül'den bu yana gelişen olayları ve son zamanlarda Türkiye'deki protesto hareketlerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

12 Eylül 1980'de ülkemize faşizm, en başta devrimci durumu bastırmak, devrimi önlemek için geldi. Bunun yanısıra, devrimci durumu yaratan sorunları çözmek, emperyalistleşme ve Türkiye'de devlet tekelci kapitalizminin vardığı aşamanın gerektirdiği merkezileşmeyi devlette, toplumsal yaşamda ve ekonomide sağlamak gibi daha uzun erimli (ve daha çözümsüz) amaçlar da taşıyordu.

Cunta, acil geliş amacını gerçekleştirdi, devrimci durumu bastırdı ama yapısal ekonomik bunalımı, devrimci durumun temelini ortadan kaldıramadı. Devlet tekelci kapitalizminin istediği ekonomik ve siyasal merkezileşme doğrultusunda önemli adımlar attı ama emperyalistleşme ve dışa açılmada dişe dokunur adım atamadı.

Faşizmin uzunca bir süre kalıcı olabilmesi için zorunlu olan yığın desteğini cunta kazanamadı. Tam tersine halkta yoğun öfke birikmeye başladı. Öte yandan çıplak diktatörlük yerine güdük de olsa belli demokratik işleyişler isteyen Avrupa burjuvazisi karşısında sıkışmaya başladı. Ordunun iç disiplini koruyabilmesi için siyasal yaşamdan çekilme zorunluluğu da dayatıyordu. En başta halkta biriken öfke olmak üzere, tüm bu ve benzer nedenlerle faşizm çözüldü.

Son yıllara bir yanda grevlerle, genişleyen öğrenci hareketleriyle, bir yanda türban olaylarıyla, Türk-İslam Sentezi gibi gerici burjuva almaşıklarıyla girdik.

İşçi sınıfımız son 20 yılda büyük bir deneyim biriktirdi. 12 Eylül'ün ardından, yaşadığı geçmiş deneyimlerin ve yaşamakta olduğu ekonomik-siyasal şiddetin değerlendirmesini yaptı, güç topladı. Şöyle bir bakarsanız, son 20 yılda burjuvazinin her türlü kolu kanadı iktidara geldi. Burjuvazinin hiçbir çeşidinden hayır çıkmayacağını işçi sınıfımız somut pratikten çok güzel anladı.

Sessiz öfkesiyle faşizmin çözülüşünde önemli rol oynayan işçi sınıfımız, faşizmin çözülüşünden sonra da, ortamı sürekli ileri zorlayarak artan ölçüde grevlere çıkmaya başladı. Kimileri işçi sınıfının "depolitize" olduğunu, yeterince aktif olmadığını söylüyorlar. Örneğin *Alınteri* adlı dergide, işçi hareketinin baskı döneminden henüz çıkamadığı, işçi sınıfı dışında gelişecek hareketliliğin sendikal hareketi de canlandıracağı vb. söyleniyor. Bunlar gerçekleri başaşağı görmektir.

İşçi sınıfımız bunu söyleyenlerden çok daha politize ve ileridedir. Artık ancak örgütlü bir birlik içinde savaşım yürütüldüğünde kazanacağını çok iyi biliyor. Bu yüzden de, 12 Eylül sonrasının, Türk-İş'i faşistleştirme çabalarını boşa çıkardığı gibi burjuvazinin silahını tersine döndürdü. Türk-İş'e sahip çıktı. Sendikal birlik, militan eylem, sınıf dayanışması ve sendikal demokrasi istemlerini inatla ve bunların birbirine karşı kullanılmasına izin vermeden öne sürüyor. Ve nitekim Türk-İş de ilerliyor. Bugünkü Türk-İş, değil bundan 10 yıl öncesinin, 3-4 yıl öncesinin Türk-İş'inden bile farklıdır.

İşçi sınıfımız, DİSK'e ve DİSK yöneticilerine yapılan haksızlıkların hesabını soracak, DİSK'in açılma hakkını alacak, ama inancımız odur ki, bunu DİSK'i örgütsel olarak canlandırma yönünde kullanmayacak ve kullandırmayacaktır. DİSK devrimci bir deneyim, bir gelenek olarak zaten yaşamaktadır. Bugün militan sendikal birliği ve sendikal demokrasiyi Türk-İş'te sağlamak için tarihsel bir fırsat vardır. İşçi sınıfımız bunu görüyor. Sınıfın dışından önüne sürülen bin türlü bölücü girişime rağmen inanıyoruz ki bu fırsatı kaçırmayacaktır.

Türkiye'de ekonomik-toplumsal bunalım derinleşiyor. Burjuvazi 12 Eylül'den bu yana ne "başarı" sağladıysa işçinin emekçinin ekmeği pahasına sağladı. Ama artık bunun faturası burjuvazinin önüne geldi. Ekonomik-toplumsal bunalım giderek siyasal bunalıma dönüşme işaretleri veriyor. Bu sefer, çok daha derinden bir devrimci dalga geliyor, dev işçi alternatifi yükseliyor.

SORU 3

TKP'nin legal olması, Türkiye'de zaman zaman tartışıldı. Bu tartışma AET'ye tam üyelik başvurusu ile yeniden gündeme geldi. Sizce TKP'nin legal olmasının şartları nelerdir? AET'ye tam üyelik komünist partilerin varlığı için bir garanti olabilir mi?

Başta şunu belirtelim ki resmi TKP'nin legal olması konusu, yalnızca AET'ye tam üyelik başvurusu ile gündeme gelmedi. Ülkenin sarp ekonomik-toplumsal gerçekleri karşısında burjuvazinin işçi sınıfını "komünist" kılıfı altında gemleyecek bir partiye zaten gereksinimi vardı.

Komünist partisinin legal olmasının koşullarına gelince, önce genel olarak komünist partisinin legal olmasının koşullarına, sonra resmi TKP'nin durumuna bakalım.

Burjuvazinin sağlayabileceği demokratikliğin sınırları ekonomik gelişmişlikle ve asıl olarak sınıf çelişkilerinin keskinliğiyle bağlıdır. Sınıf çelişkilerinin keskin olduğu ülkede burjuvazi, programından ödün vermemiş komünist partisine geçici manevralar dışında izin veremez.

Türkiye burjuvazisi özellikle 1980'den bu yana tüm ekonomik göstergelerde sıçrama yaratır bir hızla ilerliyor. Fakat bu işçinin emekçinin sırtına basarak ve çelişkileri daha da azdırarak olan bir ilerlemedir. Son derece sıkışık bir toplumsal yaşam var ve burjuvazi, haksızlıklara karşı çıkacak gerçekten komünist bir örgütlenmeye uzun süreli izin veremez. Türkiye'de burjuvazinin kalıcı olarak böyle bir demokratiklik sağlamaya gücü yetmez.

Sonra, gerçek bir komünist partisi programı, en demokratik burjuva yasalarının bile sınırlarını zorlar. Türkiye'de burjuvazinin bugün sağlayabileceği demokratikliğin sınırları-

nı ise çok aşar. Ancak resmi TKP, programını yıllar içinde iyice ehlileştirmiş, artık onda burjuva demokrasisini zorlayacak bir yan bırakmamıştır. O programda proletarya diktatörlüğü geçmiyor. Devrim yok. Kürt ulusuna ayrılma hakkı yok. Nato'dan çıkmak yok. Tüm bunlar burjuva legalitesi için yapıldı. Burjuvazinin de bugünkü sıkışık durumunda işçi sınıfını dizginleyebilmek için böyle adı komünist kendisi sosyal demokratlaşmış bir partiye gereksinimi var.

Öte yandan, bir de TKP-*İşçinin Sesi* var. Başka devrimci hareketler var. Burjuvazinin açmazı buradadır. Sen geç, sen kal demenin yollarını arıyor. Bu da Türkiye burjuvazisinin "demokratlığını" gösteriyor. Komünist partisine yasallık sağlanacaksa, komünist programdan hiçbir ödün istemeden sağlansın da görelim. Başka türlüsü komünist partisine yasal çalışma hakkı anlamına gelmez.

Bir komünist partisi için yasallığın gerçek anlamı yığınların gözünde kazandığı yasallıktır, meşruluktur. Yığınlar tarafından benimsenmiş, programıyla, eylemiyle toplumun ortasında bir parti yasaklanamaz. Yasaklansa da bu yasağın bir anlamı olmaz. İşte asıl kazanılması gereken bu yasallıktır, bu meşruluktur. Yasaları, burjuvazinin şu ya da bu manevrası, örneğin AET'ye girme tasası nedeniyle değil de, kalıcı olarak ve kökünden değiştirecek olan da budur.

AET'ye tam üyelik komünist partilerinin varlığı için bir garanti olabilir mi?

Düzeni tehlikeye girdiğinde, en ileri kapitalist ülkelerde bile burjuvazi komünist partisinin yasal çalışmasına izin vermedi, vermez. Bugün AET ülkelerinde komünist partilerin yasal olmasının nedeni o ülkelerde burjuva düzenin ciddi bir tehdit altında olmamasıdır. O ülkelerde komünist partilerin programları da zaten burjuvaziye bir tehdit taşımamaktadır, ama taşısa da, emperyalist burjuvazi düzeni tehlikeye girmediği sürece izin verebilir.

Görüldüğü gibi, değil AET'ye girmenin, kendi sınıfı içinde kök salmış devrimci gücünden başka hiçbir şeyin, gerçekten komünist bir parti için hiçbir garantisi olamaz.

SORU 4

AET üyesi olan ülkelerin komünist partilerinde bazı değişmelerin olduğu gerçek. AET'ye üyelik TKP'de nasıl bir değişimi getirebilir?

AET üyesi olan ülkelerde komünist partilerinin geçirdiği değişikliğin altında yatan neden, ikilidir. Bir yandan, 1950'li, 1960'lı yıllarda bu ülkelerde yaşanan göreceli "refah" dönemi, zaten 20. yüzyılda hiçbir zaman düzgün bir rota çizememiş bu partileri iyice rayından çıkardı. Bununla bağlı olarak, öte yandan burjuva yasallığı uğruna programlarından ödünler verdiler. Bu partiler önce tekil ödünlerle yola koyuldular. Sonra proletarya diktatörlüğü, devrim, enternasyonalizm gibi en temel ilkelerden ödün verdiler. Ancak bu gidişin sonu yoktur. Bazıları için yürokomünistlik durağı bile yavaş yavaş geride kalıyor. Örneğin, İtalyan Komünist Partisi kendini bir reformlar partisi olarak tanımladı ve son seçimlerde finans-kapitalin önde gelen bir temsilcisini aday gösterdi.

AET'ye üyeliğin resmi TKP'ye getirebileceği değişiklik ise çok fazla değildir. Resmi TKP burjuva düzenin eklentisi olabilmek için zaten oldukça değişiklik geçirmiştir. Bunun için Türkiye'nin AET'ye üye olması gerekmemiştir. Resmilerin bu kimlik değiştirmelerinin ardında, başta SBKP olmak üzere dünya komünist hareketinin yanlış hattı yatar. Bu hat şimdilik ileri kapitalist-emperyalist ülkelerin gözünde bir meşruluğa sahiptir ama dünya işçi sınıfının gözündeki meşruluğunu giderek daha çok yitiriyor.

Resmi TKP'nin geçirebileceği yeni değişiklikler, Türkiye AET'ye üye oldu diye değil, burjuva yasallığı uğruna programından daha da ödün vereceği için olacaktır. Yasal olduğu zaman ise resmilerin sosyal demokratlaşma süreci iyice hızlanacaktır.

SORU 5

Ülkenin doğusunda, adının bile konulmasında zorluk çekilen bazı olaylar var. Türk solu için "Kürt sorunu" açık mıdır? Sizin tavrınız nedir?

Türk solu için "Kürt sorunu" açık değildir. Türkiye'nin "doğusundaki" olaylar, bu sorundan kaynaklanmaktadır. Kürt ulusu ezilen ulustur ve burjuvazi tarafından ezilmesi sürdüğü sürece olayların da sürmesi kaçınılmazdır.

Doğru tutum açıkça alınmalıdır: Ulusal sorunda ilke, "ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirleme" hakkının tanınmasıdır. Bunun da — hakkın — özü, ulusların ayrılma hakkını kayıtsız koşulsuz savunmaktır. Biz, komünistler olarak, ayrılma hakkını, kayıtsız koşulsuz savunuyoruz.

Şunu da belirtmek gerekir ki, Kürt ulusunun bu hakkını tanımayan hiçbir anlayış, bırakın komünistliği, sıradan demokrat bile olamaz. Türkiye'de demokratlık ve demokrasi savaşımı, Kürt ulusunu ve onun haklarını tanımaktan geçer.

Ayrılma hakkını tanımak, ille de ayrılsınlar demek değildir. Biz bu hakkı ikircimsiz savunuruz ama şunu da deriz: Amacımız, ulusların küçük ulusal devletlere parçalanması değil, her türlü ulusal baskıdan kurtulmuş olarak gönüllü birliğidir. İşte tam da bu nedenle, halkların özgür birliği için, ezilen ulusun ayrılma *hakkının* tanınması gerekir. Ancak ayrılma özgürlüğünün olduğu yerde Kürt halkının güveni kazanılır, kalıcı birlik gerçekleşir.

Özetle, sorunun çözümünde *kilit*, ezen ulus demokratlarının alacakları tutumdur.

SORU 6

Ülkede gelişen "İslami bir hareket" söz konusu. TKP'nin bir süredir islami hareket ile "ilişkileri" olduğu biliniyor. Sizce İslami hareket ilç çalışmak olanaklı mıdır? İslamların "solcularla" çalışması olanaklı mıdır?

Bugün Türkiye'de güçlü finans odaklarınca geliştirilmeye çalışılan "İslami hareket", yaklaşan devrimci dalga karşısında, kapitalizmin, burjuva toplum düzeninin devamı için halkın dinsel inançlarını sömürmektedir. 1980 darbesiyle yeniden Atatürkçülüğe sarılan gericilik, geçen yıllar içinde açıkça görmüştür ki "Atatürkçülük" yığınlar üzerindeki ideolojik etkisini yitirmiştir. Evren bile, "halkın en az yarısı Atatürk'ü sever" demek durumunda kalmıştır.

İslami hareketin egemen sınıfın etkin çevrelerince, faşist bir almaşık, halkı baskı altında tutmada ideolojik ve örgütsel bir silah olarak hazırlandığı açıktır. Böyle bir hareket, Türkiye'nin demokratikleşmesini, haksızlıkların kalkmasını savunamaz, sağlayamaz.

Bu nedenle, komünistler bu akımlarla birlikte çalışamazlar, çalışmazlar. Tersine, bu ideolojiye karşı tutarlı savaş vermek, bunların içyüzünü halka tanıtmak gerekiyor. Demokrasiden yana olan herkesin tutumu bu olmalıdır.

Burjuva ideolojisiyle uyumlu hareket etmek için olağanüstü çaba harcayan sahte komünistlerin tutumları şaşırtıcı değildir. Soruna islamcılar açısından bakarsak, şöyle demek mümkün: Ödün veren onlar değil. Onlar, "solcu" derneğe giderken kızıl bayrak götürmezler ama, işbirliği için kıvrananlar İslamcı derneğe seccade götürüyorlar. Böyle bir birlikte "çalışmaya" gericiler herhalde itiraz etmezler!

SORU 7

Gorbaçov'un uyguladığı yeni politika iktidarda olmayan komünist partilerin politikasını nasıl etkileyebilir? TKP'ye etkisi ne olabilir.

Gorbaçov'un uyguladığı, özünde Sovyetler Birliği'ne emperyalizm karşı-

Burjuvazinin sağlayabileceği demokratikliğin sınırları ekonomik gelişmişlikle ve asıl olarak sınıf çelişkilerinin keskinliğiyle bağlıdır. Sınıf çelişkilerinin keskin olduğu ülkede burjuvazi, programından ödün vermemiş komünist partisine geçici manevralar dışında izin veremez.

Türkiye burjuvazisi özellikle 1980'den bu yana tüm ekonomik göstergelerde sıçrama yaratır bir hızla ilerliyor. Fakat bu işçinin emekçinin sırtına basarak ve çelişkileri daha da azdırarak olan bir ilerlemedir. Son derece sıkışık bir toplumsal yaşam var ve burjuvazi, haksızlıklara karşı çıkacak gerçekten komünist bir örgütlenmeye uzun süreli izin veremez. Türkiye'de burjuvazinin kalıcı olarak böyle bir demokratiklik sağlamaya gücü yetmez.

Sonra, gerçek bir komünist partisi programı, en demokratik burjuva yasalarının bile sınırlarını zorlar. Türkiye'de burjuvazinin bugün sağlayabileceği demokratikliğin sınırlarını ise çok aşar. Ancak resmi TKP, programını yıllar içinde iyice ehlileştirmiş, artık onda burjuva demokrasisini zorlayacak bir yan bırakmamıştır. O programda proletarya diktatörlüğü geçmiyor. Devrim yok. Kürt ulusuna ayrılma hakkı yok. Nato'dan çıkmak yok. Tüm bunlar burjuva legalitesi için yapıldı. Burjuvazinin de bugünkü sıkışık durumunda işçi sınıfını dizginleyebilmek için böyle adı komünist kendisi sosyal demokratlaşmış bir partiye gereksinimi var.

*Öte yandan, bir de TKP-*İşçinin Sesi* var. Başka devrimci hareketler var. Burjuvazinin açmazı buradadır. Sen geç, sen kal demenin yollarını arıyor. Bu da Türkiye burjuvazisinin "demokratlığını" gösteriyor. Komünist partisine yasallık sağlanacaksa, komünist programdan hiçbir ödün istemeden sağlansın da görelim. Başka türlüsü komünist partisine yasal çalışma hakkı anlamına gelmez.*

sında zaman kazandırma siyasetidir. Bunun için kendi uyguladığı ve öteki komünist partilerine de "önerdiği", *burjuvaziyle işbirliği*dir.

Hatta, SBKP 27. Kongre Raporu'nda açıkça şöyle deniyor: "Yeryüzünün çalkantılı bütün noktalarında çatışma durumlarını dağıtma yollarını bulmak için kollektif araştırmayı canlandırmaktan yanayız... Bu, genel güvenliğin çıkarları için zorunlu olarak gerekiyor." Bu tutum devrime yakın ülkelerde, devrimi boğmak anlamına gelmektedir.

İktidarda olmayan Avrupa komünist partilerine gelince, onlar "barışçı yol", "parlamenter yol", ya da "proletarya diktatörlüğü eskimiştir" dediklerinde SBKP'nin çıkardığı yarım ağız gürültünün amacı, bu partileri kendi istekleri yönünde sıkıştırmaktır. Yoksa SBKP bu fikirlere *gerçekten* karşı değildir. Sovyetler Birliği'ndeki "tüm halkın devleti" fikri, zaten proletarya diktatörlüğünün reddidir. Dahası, 1951'de Büyük Britanya Komünist Partisi'nin, proleter dıktasını reddeden parlamenter yol programını, "Sosyalizme İngiliz Yolu" adlı programı, Stalin'in onayı ile kabul ettiği herkesçe bilinir.

Demek ki, proleter diktatörlüğü, proleter enternasyonalizmi, parlamenter-barışçı geçiş gibi konularda yürokomünistlerle SBKP ve öteki partiler arasında *özde* bir fark yoktur. Aralarındaki fark, yürokomünistlerin Sovyet sistemini eleştirmelerindedir.

TKP-resmilerin de yaptığı burjuvaziyle işbirliğidir. Resmi TKP'nin düşünce sistemi, sınıflı toplumun belirleyici ögesi olan *sınıf kavgasını* yok sayma üzerine kurulmuştur. Siyasal gelişmeleri ülkelerin ekonomik ve toplumsal koşullarından koparak ya komplo (çoğunlukla da ABD komplosu), ya manevra, ya taktik vb, şeylerle açıklama eğilimi giderek bu noktaya varmıştır. Siyasal gelişmeleri, ekonomik ve toplumsal tabandan, *maddi sınıf çıkarlarından* koparak düşünme sonucuna varmıştır.

Ulusal sorunda ilke, "ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirleme" hakkının tanınmasıdır. Bunun da — hakkın — özü, ulusların ayrılma hakkını kayıtsız koşulsuz savunmaktır. Biz, komünistler olarak, ayrılma hakkını, kayıtsız koşulsuz savunuyoruz. Şunu da belirtmek gerekir ki, Kürt ulusunun bu hakkını tanımayan hiçbir anlayış, bırakın komünistliği, sıradan demokrat bile olamaz. Türkiye'de demokratlık ve demokrasi savaşımı, Kürt ulusunu ve onun haklarını tanımaktan geçer.

Genel olarak tüm resmi komünist partilerinde olduğu gibi resmi TKP'de de bir reformistleşme, sosyal demokratlaşma süreci işlemektedir.

Gorbaçof'un yeni siyaseti, yepyeni bir yol değil, uzun süredir gidilmekte olan yolda irice bir adım olduğundan, dünya komünist hareketinin sağa kaymışlığını yalnızca biraz daha hızlandırır.

Oysa Sovyetler Birliği'ne gerçekten zaman kazandıracak, onu gerçekten güçlendirecek olan, emperyalizmin zayıf halkalarında gerçekleşecek devrimlerdir.

Zayıf halkalarda gerçekleşecek devrimler, sosyalist sistemi korumanın ta kendisidir. Dünyada sosyalizm güçlenecekse yalnızca bu yolla güçlenir. Gerçek barışı sağlamanın, savaşı önlemenin yolu budur. Sosyalist ülkeleri komünizme ilerletmenin yolu da budur.

SORU 8

Sizce Türkiye'deki "sol hareket" ve eski sol örgütler ne tür bir bunalım içindeler?

Devrimci soldan başlayalım. 12 Eylül 1980 öncesinde devrimci durumun gereklerini yerine getiremeyen, uygun örgütlenme ve eylemi gerçekleştiremeyen devrimci hareket, 1980-1984 döneminde bir erime sürecinden geçti.

Küçük burjuva tabana oturmuş, işçi sınıfına güvenmemiş ve Marksizmi kavramamış devrimci örgütler, bugün güçten düşmüştür. Ancak, hızla proleterleşen küçük burjuva katmanlar içinde yeni yeni devrimci kıpırdanmalar olacaktır. Küçük burjuvazinin hâlâ önemli bir ağırlık taşıdığı Türkiye'de onun devrimci örgütlerinin ortaya çıkmaması düşünülemez.

Geniş bir devrimci kesim bugün hâlâ "Türkiye'de faşizm var" demekte ısrarlıdır. Tabanda özverili, savaşkan, militan ve faşizmin çemberinden geçmiş geniş bir kesimin varlığına karşın, yönetim katlarında genel olarak tam aydın bile olamamış çeyrek aydınların sultası vardır. Marksizmin canlı, yaşayan bir bilim olduğunu öğrenememiş olan bu kesim, yaşamı izlemiyor, teorik genellemelere gidemiyor, ilkesiz pragmatizm yapıyor.

Öte yandan, resmi TKP-TİP'in temsil ettiği reformcu sol var. Onlar da, çıkarları ters iki sınıf, işçi sınıfı ve burjuvazi arasında büyüteçle "ortak" çıkar arıyor. Özde ve sözde burjuvaziyle işbirliğini savunuyor, işleyen bir burjuva demokrasisini hedef koyuyor. "Ulusal" çıkarların savunusu diye sosyal emperyalizm yapıyor. Kürt ulusunun ayrılma hakkı gibi demokratik bir istemi, burjuvaziyle birliği engeller diye, Türk şovenisti konumundan bastırmaya çabalıyor.

Her iki yaklaşım da işçi sınıfına, komünizme terstir. Türkiye'nin her gelen günü bu anlayışların bunalımını azdırmaktadır.

Türkiye finans-kapitali için dışa açılmak, emperyalistleşmek temel gereksinimdir. Ama yapamıyor, *emperyalistleşemiyor.* Bu, zaten dar olan burjuva-reformcu manevra alanını daha da daraltıyor, sınıf savaşımını azdırıyor. Bu da reformcu solun ekmek kapısını kapatıp bunalımını derinleştiriyor. Ama öte yanda, onların devrimci dalgaya karşı set olma görevini de giderek acilleştiriyor. Bu da, işçi sınıfının gözünü açmaya yardımcı oluyor. İşçi ve emekçi halkın öfkesi sokaklara taştığında, sokağın tek hakimi işçi sınıfı ve onun militan ideolojisi olacaktır.

SORU 9

Devrimci hareketlerin en yoğun olduğu 1970'li yıllardan sonra, günümüze kadar belirli bir dönem yaşandı. Bu dönemin bir bilançosunu yaparsanız ortaya neler çıkabilir?

Şanlı nice grev ve işgallerden sonra, 15-16 Haziran 1970 ayaklanmasıyla öne atılan işçi sınıfımız tüm toplumu derinden etkilemişti. Öğrenciler, kır ve kent emekçileri hepsi ayaktaydı. İşçi hareketi bir yükseliş eğrisi izlerken, devrimci güçler arasında belirli bir savaş birliği de gelişiyordu.

1977 1 Mayısı hafızalarda yalnızca, karşı devrimin kanlı saldırısıyla özdeş kalsın isteniyor, hep bundan söz ediliyor. Oysa 1977 1 Mayısı devrimci güçlerin savaş birliğine çok güzel örnektir. Kır emekçileri, yazarlar, sinema sanatçıları, öğrenciler.... işçi sınıfının ardından dizi dizi alana girerler. İşçi hareketi yükseldiği ve onun ardında böyle bir birlik eğilimi güçlendiği için karşı devrim 1 Mayıs'a saldırdı.

Ayrılma hakkını tanımak, ille de ayrılsınlar demek değildir. Biz bu hakkı ikircimsiz savunuruz ama şunu da deriz: Amacımız, ulusların küçük ulusal devletlere parçalanması değil, her türlü ulusal baskıdan kurtulmuş olarak gönüllü birliğidir. İşte tam da bu nedenle, halkların özgür birliği için, ezilen ulusun ayrılma hakkının tanınması gerekir. Ancak ayrılma özgürlüğünün olduğu yerde Kürt halkının güveni kazanılır, kalıcı birlik gerçekleşir. Özetle, sorunun çözümünde kilit, ezen ulus demokratlarının alacakları tutumdur.

Karşı devrimin bu saldırısından sonra tüm devrimci harekette sorunlar başladı.

TKP'de küçük burjuva kökenli oportünizm iyice yalpalamaya ve çıkışı CHP'nin vereceği legalitede aramaya başladı. Burjuva kuyrukçuluğu azdı. İşçi sınıfı düzgün bir öncülükten yoksun kaldı.

Küçük burjuva devrimci hareket ise zaten kendiliğinden bir yapı taşır. O Türkiye'nin somut durumunu, finans-kapitalin işleyişlerini, devlet tekel kapitalizminı ve emperyalistleşme gereksinimini vb. hiçbir zaman anlamadı. Devrimci durumu ve onun gereklerinin nasıl yerine getirileceğini kavramadı.

Bu nedenle, 1980 öncesinde, devrimci hareketin tüm kesimlerinde huzursuzluk kargaşa ve bunalım yaygındı. Bölünmeler ve kadroların siyaseten kaçış eğilimi bu ortamda gelişti. Oportünizm ve sosyal demokrasi yüzünden sendikalar, yığın örgütleri felç oldular, kendilerini aşan toplumsal ortamın altında kaldılar.

Ülke devrim ya da karşı devrim ikilemi ile karşı karşıya iken, koşulların dayattığı örgütlenme ve eylemi yapamamak devrimci hareketin en önemli zaafıydı. Bu zaaf da işçi sınıfının uğradığı ihanetten kaynaklandı. Dolayısıyla işçi sınıfı 1977 sonrasında tüm devrimci güçleri toparlayamadı. Ve zaten faşist darbe, karşı devrimin gücünden değil, devrimci güçlerin bu zaafı yüzünden "başarılı" olabildi.

1980'den bu yana 7 yıl geçti. Yüz binlerce devrimci faşizmin baskı ve teröründen geçti. Tabanda özverili, savaşkan kadrolar başarılı, yiğit direniş gösterdiler ve çok küçük bir azınlık dışında burjuvaziye teslim olmadılar. Hâlâ zindanlardan direniş ve protesto sesleri yükseliyor.

Bununla birlikte, 1980-1984 dönemi, devrimci hareketin erime yılları oldu. Bu erime kuşkusuz işçi örgütlerinde de gözlendi.

Küçük burjuvalar, işçi sınıfını alanlarda göremeyince devrime olan inancı birden yitirdikleri için, erime küçük burjuva devrimci örgütlerde çok daha fazla oldu. Yine de, bu örgütlerin tabanlarından önemli kesimler unutulmaz yiğitlik örnekleri verdiler.

Küçük burjuva solun bir kesimi ise 1980 sonrası erimeyi, 1980 öncesinde devrimcilik yaptığı için burjuvaziden özür dileme noktasına ulaştırdı. Bir ara moda olan "özeleştiri" furyası bunun bir yansımasıydı. Bu kesim şimdi burjuva salon sosyalistliği yapıyor.

Kısıtlı güdük bir *burjuva demokrasisinin* olduğu Türkiye'de bugün yeni bir devrimci dalganın işaretleri geliyor.

Burjuvazi bu durumun çok iyi farkındadır ve koşulların gerekli kıldığını düşündüğü önlemleri hızla alıyor. Şanlı sınıf savaşları içinde deneyim kazanan, faşizmin baskı ve terörü altında bilenen işçi sınıfımız da hazırlanıyor. Küçük burjuva devrimci hareket şimdilik darmadağınıktır, olumlu bir seçenek gösteremiyor, ama o da kısa sürede toparlanacaktır.

Bu yeni dalganın zafere ulaşması için en önemli iki nokta, sendikal hareketin bölünmesine izin vermeden ilerlemesini sağlamak ve işçiye yabancı kimliğiyle sahte, resmi TKP'yi bir daha işçinin yüzüne bakamaz duruma sokmaktır.

(Baştarafı 6. sayfada)

İşçi Partisi (Bolşevik)'in adını değiştirmesini savunurken, gerekçesini şöyle açıkladı:

"... Parti adının değiştirilmesini destekleyen en güçlü sav, güçlü Avrupa ülkelerindeki *resmi sosyalist partilerin,* şimdiki savaş sırasında *Avrupa resmi sosyalizmini* tam çöküşüne götüren sosyal-şövenizm ve sosyal-yurtseverlik zehirlenmesini hâlâ başlarından atamamış olmalarıdır. Hemen hemen bütün *resmi sosyalist partiler,* bugüne kadar işçi sınıfının devrimci sosyalist hareketine gerçek bir engel oldular, onun yolunu gerçekten tıkadılar... Partimiz en kararlı, keskin, açık ve net bir şekilde, eski *resmi sosyalizmle* tüm ilişkilerini kopardığını belirten bir açıklama yapmalıdır. Bu amaç için partinin adını değiştirmesi en etkili yoldur." (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* İng. basım, c.27, s.122) (abç)

Aynı raporda Lenin, "Sosyal-Demokrat Parti" adının bilimsel olarak yanlış olduğunu belirtti. Sosyal demokrasinin burjuva demokrasisi olduğunu, halbuki partinin komünizmi kurmayı amaçladığını, dolayısıyla Komünist Partisi adını almasının doğru olacağını belirtti.

Lenin, o zamanlar doğrunun ad değiştirerek yanlıştan kendini ayırması gerektiğinden söz ediyordu. Bugün ise top yanlışın sahasındadır. Nitekim resmi partiler, "geleneksel olmayan" adlar alma sürecinin içinde ilerliyorlar.

Bütün dünyada "resmi" partiler, kendilerini komünist partisinin düşüncesinden, örgütlenme anlayışından, strateji ve taktiklerinden uzaklaştırdıkları ölçüde, üzerinde bulundukları kaygan zemin onları çeşitli "takı"ları, "etiket"leri, "yakıştırmaları" terketmeye zorluyor. Bir yandan da burjuvazi onlara, "saygın", "kabule şayan" olabilmeleri için, ne yaparlarsa yapsınlar "tehlikeli" olan adlarını terketmeleri yönünde basınç yapıyor.

Öte yandan, dünya ölçeğinde giderek yükselen sınıf savaşımı komünist partisinden komünist görevlerini yerine getirmesini istiyor. Komünist adı nedeniyle yerine getirmek zorunda oldukları görevlerin çok iyi farkında olan resmi partiler ise bunun tam tersini yapıyorlar. Burjuvazileri ile işbirliği yapma ve "patlama noktalarında yangınları söndürme", burjuvaziyle "barış" gibi resmi görevleri yerine getirme "savaşımını" yükseltiyorlar. Evet ihanet ediyorlar ama kendileri de sıkışıyorlar.

Bunlarla bağlı olarak, koşulların uygun düştüğünü düşündükleri yerde adlarını "uygarlaştırma"nın adımlarını atıyorlar. "Birleşiyorlar", "işçileşiyorlar", "sol ve ilerici"leşip, "halk"laşıyorlar. Bugün dünyanın bütün resmi partilerinin tablosu, aşağı yukarı budur.

Resmilerin durumu bu tablonun Türkiye'de yansımasıdır. Onlar burjuvazinin "birleşik" yolundan gitsinler, kaderlerini burjuvaziyle hepten birleştirsinler. Biz Türkiye Komünist Partisi'yiz. Türkiye işçi sınıfının gereksinimi, yalnızca sınıfsal bağımsızlığıyla, merkez organıyla değil, adıyla sanıyla da net ve açık, öncü devrimci partidir. Bu parti Türkiye Komünist Partisi'dir. Merkez organı da *İşçinin Sesi*'dir.

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!

Yükselsin dünyada işçilerin komünist sesi!

9 Eylül Mao Zedung'un ölümünün 11. yıldönümüdür.

Bir büyük devrimciyi anıyoruz

R.Yürükoğlu

Mao Zedung çağımızın büyük bir devrimcisi ve komünisti idi.

20. yüzyılın en önemli devrimci liderlerinden biri olan Mao Zedung, 9 Eylül 1976'da 83 yaşında hayata gözlerini kapadı.

Dünya komünist hareketi sağa kaymışlığını gizlemek için, oportünistliğini eleştirmekte olan Mao'yu, onun bazı yanlışlarını kullanarak haksız yere alaya aldı.

Bu arada şunu da yeni yetişen kuşaklara unutturdu ki, dünyanın gördüğü ikinci büyük devrim, gerçekten akıllara durgunluk veren kahramanlıklar ve beceri ürünü olan Çin devrimi, SBKP'nin ve Stalin'in önerdiği yolun tersini izlediği için başarıya ulaştı.

Onlar Çin komünistlerini Komintang'la birleşmeye, "Çin ulusal burjuvazisine destek vermeye" zorluyorlardı. Çin Komünist Partisi ve lideri Mao Zedung, bu tezi reddettiği için dünyanın ikinci büyük devrimini gerçekleştirdi. Ama SBKP'nin ağırlığı altındaki dünya komünist hareketinden de bavullarını toplaması gerekti.

Mao Zedung çağımızın büyük bir devrimcisi ve komünisti idi.

Devrimi başardıktan sonra da az gelişmiş bir ülkede sosyalizmi kurmanın önündeki tuzakları belki de herkesten iyi gördü. Ama önerdiği önlemler hem bazı yönleriyle yanlıştı, hem de çok geri bir topluma anlatıldığından alaya alınabilecek, belki de haksız yere küçümsenebilecek basitleştirmeler ve belgileştirmelerle çevriliydi.

Ölümünden sonra geçen yıllar, Mao'nun söylediklerini ve dikkat çektiği tehlikeleri fazlasıyla doğrulamış, Sovyetler Birliği'nin gelişme çizgisini Çin'in kendi ölçeğinde yaşamaya başladığını göstermiştir.

Dünya revizyonizminin etkisi altındaki yıllarımızda ne söylediğini ve kime söylediğini anlamaya kalkmadan onu eleştirenlerden olarak, bu büyük devrimcinin ölüm yıldönümünde ona haksızlık etmemek için değil, kendimizi düzeltmek, geliştirmek ve ilerletmek üzere, Mao'yu tüm dünya komünistlerinin önünde saygıyla anarız.

I.Enternasyonal kanıtlamıştı ki:

Dünya K münist Partisi ger klidir

"Siyasi iktidarı ele geçirmek işçi sınıfının en büyük görevi oldu. Başarının bir öğesi işçilerin sayısıdır. Fakat sayılar teori ile birleşip, teori ile yönlendirilirse bir ağırlık taşıyabilir."

Eylül ayında I.Enternasyonal'in kuruluşunun ve Cenevre'de toplanan Birinci Kongre'nin yıldönümünü kutluyoruz. Dünya işçi sınıfı hareketinde I.Enternasyonal adıyla bilinen Uluslararası İşçi Birliği 28 Eylül 1864'de kuruldu. Eylül 1866'da da Cenevre'de Birinci Kongre'yi yaptı.

28 Eylül 1864'de İngiltere, Fransa, Almanya, Polonya ve İrlanda'dan gelen işçi temsilcileri Londra'da Uluslararası İşçi Birliği'ni (I.Enternasyonal'i) kurdular. Bu toplantıda Marks'ın da içinde olduğu bir geçici konsey seçildi. Bu konsey sonradan Genel Konsey olarak adlandırıldı.

Marks I.Enternasyonal'in kuruluş bildirgesini ve geçici tüzüğünü hazırladı. Genel Konsey Marks'ın hazırladığı metinleri onaylayladı ve yayınladı. Marks kuruluş bildirgesinde şöyle diyordu:

"Siyasi iktidarı ele geçirmek işçi sınıfının en büyük görevi oldu. ... Başarının bir öğesi işçilerin sayısıdır. Fakat sayılar teori ile birleşip, teori ile yönlendirilirse bir ağırlık taşıyabilir." (R. Palme Dutt, *The Internationale,* Lawrence and Wishart Ltd., Londra 1964, s. 45)

Marks işçi hareketinin sayısal gücüne dayanarak siyasi iktidarı ele geçirebilmesini teori ile yönlendirilmesine bağlıyordu. Marks 1847-1852 yılları arasında çalışma yürüten Komünist Birlik'in (komünist hareketin ilk uluslararası örgütüdür) komünizm temelinde yalnızca öncü işçileri örgütlediğini gördü. O dönemde Marksizm henüz dünya işçi sınıfının *doğal ideolojisi* olmamıştı.

Bu nedenle I.Enternasyonal işçi hareketinin birliğini sağlamak için farklı akımlara açık bir programla kurulmuştu.

I.Enternasyonal geniş işçi örgütlenmesi yarattı. Ama tarihsel gelişmenin o günkü aşamasında bu birlik doğal olarak farklı akımlardan oluştu. Bu farklılıklar aynı zamanda, işçi sınıfı hareketinin her ülkede ulaştığı farklı gelişme düzeylerini yansıtıyordu.

I.Enternasyonal'in en güçlü bölüğünü Britanya sendikaları oluşturuyordu. Ardından Fransa geliyordu. Fransa'da çoğunluk Proudhoncuları. Bir başka akım da Blankistlerdi. Almanya'da Lassaleciler güçlüydü. İtalya, İspanya ve bir ölçüde İsviçre'de ise anarşistler etkindi.

I.Enternasyonal içinde barındırdığı farklı akımlar nedeniyle kendisi bir savaş alanı oldu. Marksizm dünya işçi sınıfının *tek ve tartışmasız ideolojisi* olarak bu savaşlar içinde kendini kabul ettirdi. Daha sonra gelen Enternasyonaller Marksizmi kabul temelinde kuruldular.

I.Enternasyonal'in merkezi bir örgütlenmesi vardı. Üyeleri doğrudan bireysel üyelerdi. Her ülkede Enternasyonal'in oradaki örgütüne gidip üye olurlardı. I.Enternasyonal bir bakıma ilk "dünya partisi" idi. Her ulusal birimin bir merkez komitesi vardı. Tümünün üzerinde de Genel Konsey vardı. Kongre her yıl toplanırdı.

Birinci Kongre Cenevre'de Eylül 1866'da yapıldı. Öteki kongreler sırasıyla 1867 yılında Lozan'da, 1868 yılında Brüksel'de, 1869 yılında Basel'de ve 1872 yılında Lahey'de yapıldı. 1871 yılında Londra'da bir konferans toplandı. 1872 yılında I.Enternasyonal'in merkezi Londra'dan New York'a taşındı. 1872 yılından sonra kongre toplanamadı. Bu nedenle I.Enternasyonal 1872 yılında fiilen kapanmış oldu. 1877 yılında da resmen kapatıldı.

Paris Komünü I.Enternasyonal'in vardığı en yüksek aşamadır. Ancak içinde farklı akımları barındıran I.Enternasyonal 1871 Paris Komünü'nün beraberinde getirdiği devrimci olaylara, sınavlara, bunların "şok"larına karşı duramadı. Komünün yenilgisi ile I.Enternasyonal'in de çözülme süreci başladı. Anarşistler, Bakuninciler Marksizm'e dört bir koldan saldırdılar. Bu süreçte Marksizm doğruluğunu daha da iyi kanıtladı.

I.Enternasyonal'in tarihsel önemine gelince. I.Enternasyonal işçi sınıfının programatik amaçlarını, siyasal iktidar, ekonomik ve siyasal savaşım, taktikler, sendikaların rolü, demokratik merkeziyetçilik konularını açıklığa kavuşturmuştur. En önemlisi işçi sınıfının siyasal örgütlenmesinin önemini ve partinin rolünü aydınlığa kavuşturmuştur. Böylece dünya işçi hareketinin gelişmesine ölçülmez bir katkı yapmıştır.

I.Enternasyonal'in hemen ardından Marksist teori ile yönlenen, sosyalizmi savunan partiler doğdu ve gelişti. I.Enternasyonal'den modern işçi sınıfı hareketi ve komünizm doğdu.

Marks ve Engels, kurtuluşu için savaşımında dünya işçi sınıfının her zaman uluslararası bir örgütlenmeye gerek duyduğuna olan inançlarını hep korudular. I.Enternasyonal'in çöküşü bu inancı güçten düşürmedi, yalnızca nasıl olması gerektiğini öğretti.

Engels 12 Eylül 1874 tarihinde Sorge'ye şöyle yazdı:

"Bundan sonra gelecek Enternasyonalin Marks'ın yazılarının birkaç yıl içinde etkisini göstermesinden sonra, doğrudan komünist olacağına, bizim ilkelerimizi yükseltececeğine inanıyorum." ("Engels'den F.A. Sorge'ye, 12 Eylül 1874", Marks-Engels, *Seçme Yazışmalar,* Ing. basım, Progress Publishers, Moskova 1965, s. 289)

I.Enternasyonal'in ardından kurulan II.Enternasyonal Engels'in öngörüsünü *yarım* doğruladı. Lenin'in kurduğu III.Enternasyonal (Komünist Enternasyonal) *tam* doğruladı.

Bugün dünya komünist hareketinde resmi komünist partileri Marksizm-Leninizm'den kopmaktadırlar. Komünist bir Enternasyonal'in eksikliği her zamankinden daha çok duyulmaktadır.

Ahmet Fırat

Ölümünün 2. yılında Ruhi Su, işçi ve emekçilerin kavgasında yaşıyor.

O, türkü türkü savaştadır!

Komünist sanatçı Ruhi Su, ölümünün ikinci yıldönümünde işçi mitinglerinde, protesto gösterilerinde yankı yapan türküleriyle burjuvaziye korku salıyor.

Türkiye'mizin büyük komünist sanatçısını, Ruhi Su'yu 22 Eylül 1985'de toprağa verdik. Canı bedeninden ayrıldı ama, Ruhi Su, komünist kişiliğiyle, eğilmez başıyla işçi sınıfının emekçi halkın kavgasında yaşıyor. Fabrikalar, miting meydanları, cezaevlerini burjuvaziye zindan yapan devrimcilerin eylem yerleri, onun sazı ve sözüyle, onun dizeleriyle çınlıyor. Ruhi Su sel olmuş, milyonlarla akıyor.

Sınıf savaşı yaşamın her alanında gün yirmidört saattir. Burjuvazi işçi sınıfının bilincini köreltmek için müzik alanında da uğraşır durur. Müziğiyle insanlara bezginlik, karamsarlık, bencillik, "böyle gelmiş böyle gider" anlayışı vermek ister. Kendi sömürü düzeninin yıkılmaz olduğunu bilinçlere yerleştirebilmek, işçi ve emekçileri savaşımdan geri tutabilmek için her tür sapık fikri müzikte de aşılamak ister.

Komünist sanatçı Ruhi Su'nun yaşamı ve yarattığı müzik, tam da buna karşı, işçi sınıfının, emekçilerin, devrimcilerin sömürü ve zulme karşı savaşım azminin örneğiydi. Milyonların savaşımını kararlılık, onurlu militan savaşım ruhuyla besliyordu. Ruhi Su, sınıf savaşında işçi sınıfının demokratik ve ilerici kültürünün bayrağını en önde taşıyor, doruklara çıkarıyordu.

Ruhi Su, koca devrimci durum döneminde işçi sınıfının yükselen kavgasıyla büyüyen koca bir devdi. Hem o dönemde, hem de faşizm altında, tüm baskı ve zorluklara karşın o eşsiz boyun eğmez karakteriyle halk müziğine sahip çıktı ve türküleriyle burjuvaziye meydan okudu.

Ruhi Su sadece halk müziğini çalmakla kalmadı, onu ilerletti. Yaptığı müzik sınıf bilinciyle doluydu. Türkülerin işçi sınıfının ve ezilen halkların sesi olduğunun bilinciyle, halk müziğinde devrim yaptı. Böylece işçi sınıfın sınıf kültürüne büyük bir katkıda bulunmuş oldu.

Bugünkü müzik türleri içinde halk müziğinin en etkin olanı olduğunu söyleyen Ruhi Su, bunun nedenini, halkın özlemlerini, duyurmak istediği sorunları dile getiriyor olmasında yani hayatın tüm konularını içermesinde görüyordu. Bir yerde türkülerimizin özünü şöyle anlatıyordu:

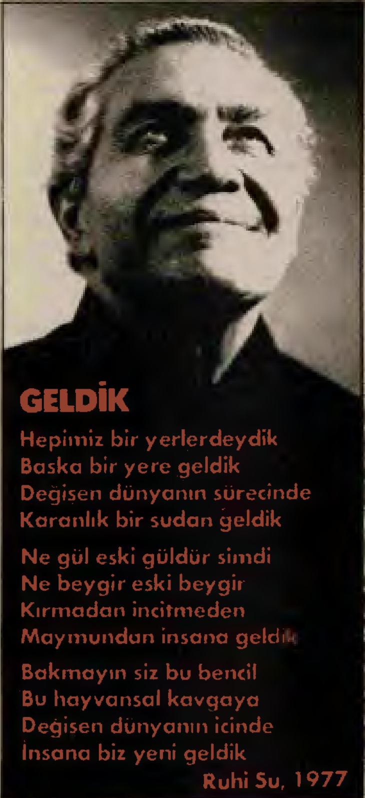
> "Tarih süreci içindeki özel durumundan dolayı, folkloruyla, folklor müziğiyle, türküleriyle dünyanın en güzel birikimine sahip memleketlerden biri de bizim memleketimizdir.
>
> "Bir yerde türküler ne kadar gelişmişse, anlatım gücü ne kadar artmışsa, oradaki koşullar o oranda ağır demektir.
>
> "Türkülerden korkulması boşuna değildir!"
>
> "Bir düzen türkülerinden korkmaya başladı mı, artık o düzeni kimse ayakta tutamaz. Nesimi'nin derisi yüzülmüş, Pir Sultan Abdal asılmış; fakat bütün asmalara kesmelere rağmen, ne o düzen kalmış, ne de o depdebeli sultanlardan bir kimse..."

Sınıf savaşımına böylesine mal olmuş bu dev sanatçıya burjuvazinin tahammülü yoktu. Burjuvazi onun işçi sınıfının gür sesiyle inleyen türkülerinden korkuyordu. Bu korku nedeniyle onu susturmak için yapmadığını bırakmadı. Hapis, işkence, zulüm ve açlık içinde yıllarca süründürerek, ve hastalığı sırasında da yurtdışında tedavisini engellemek için ona pasaport vermeyerek Ruhi Su'dan kurtulacağını sandı. Onu öldürdü.

Burjuvazi Ruhi Su'yu öldürdü ama, onun yarattığı *kültürü,* türkülerini, ezgilerini, dizelerini, kararlı inançlı onurlu savaşım ruhunu öldüremedi.

Bugün, işçi mitinglerinden, cezaevlerinin duvarlarının ardından, öğrenci lokallerinden, kınından sıyrılmakta olan öfkenin sesi Ruhi Su'nun sesi duyuluyorsa, bu burjuvazinin korkusunda haksız olmadığını gösterir.

Korkuyorlar, korkacaklar, korksunlar. Korkunun ecele yararı olmayacak. TKP üyesi, komünist sanatçı, sınıfımızın müzikte dev kartalı Ruhi Su milyonların gönlünde büyüyor.

Bu taarruz 6.Kongremizin verdiği müjdeyle başlıyor.

Türkiy K münist Part si 67 yaşında! 11.Özveri Taarruzu'nda!

Oportünizmin elinde yeniden tasfiyeye, ölüme sürüklenmekte olan koca geleneği, kavgamızla devrimci geleceğe bağlamıştık. TKP'ye yeni ruh katmıştık. Şimdi adımızı da kazandık. Türkiye Komünist Partisi 67 yaşında, 11. Özveri Taarruzu'ndadır! Kutlu olsun!

11. Özveri Taarruzu hoşgeldi. Bu taarruz bütün örgütümüz açısından son derece sevindirici bir olayın yaşandığı günlerde başlıyor. 6.Kongremiz bize müjde verdi. Partimiz 11. Özveri Taarruzu'na girerken yeni bir döneme de girdi.

Resmiler 1979'dan sonra adım adım her özelliğini terkettikleri TKP'nin, sonunda, adını da terketmeye hazırlanıyorlardı. Resmi çizginin sosyal demokratlaşma sürecindeki bu son adımı üzerine, TKP'nin gerçek sahibi, kendi adını, yıllardır haksız yere ve sahte bir içerikle kullanan resmilerden geri aldı.

Bugün artık sosyal demokratlaşmış olan eski oportünist örgütlenmenin partimizle ad benzerliği de kalmamıştır. Oportünizmi partimizden söküp atmak için 1979'da başlattığımız kavga, uzun bir ideolojik savaşım temelinde, en büyük örgütsel ürününü de vermiştir.

Oportünizmin elinde yeniden tasfiyeye, ölüme sürüklenmekte olan koca geleneği, kavgamızla devrimci geleceğe bağlamıştık. TKP'ye yeni ruh katmıştık. Şimdi adımızı da kazandık.

Böylece Türkiye Komünist Partisi 67 yaşında, 11. Özveri Taarruzu'ndadır! Kutlu olsun!

Neden özveri taarruzu yapıyoruz?

Uzun yıllardır birlikte yürüdüğümüz yoldaşlar özveri taarruzunun anlamını, neden ve nasıl yapıldığını iyi bilirler. Ancak her yıl yeni yeni yoldaşlar aramıza katılıyor. Özellikle bu yıl yeni yoldaşların sayısı oldukça fazladır, daha da fazlalaşacaktır. Bu nedenle özveri taarruzlarımızın ne anlama geldiğini yeniden anlatmak gereklidir.

Bir kez, özveri taarruzu devrimci görev anlayışının bir gereğidir.

Örgütümüz hiçbir zaman önüne koyduğu görevleri olanaklarıyla sınırlamamıştır. Ortamın dayattığı görevleri önüne koymuş, olanakları bu görevlerin gerektirdiği düzeye çıkarmıştır. Yani ayağını yorganına göre değil, yorganı ayağına göre uzatmıştır.

1979'dan bu yana örgütümüzün sağlıklı ve sürekli ilerlemesi

Ekim devriminin hemen ertesinde Lenin, "komünizm eşittir Sovyet erki artı elektriklendirme" diyordu. Aynı anlayış partimizin örgüt stratejisi için de geçerlidir.

Komünizm eşittir üye kazanmak

Yusuf Başak

Çoğu kişi ilk başta yadırgayabilir ama, bugün partimiz için "*komünizm eşittir üye kazanmak*"dır.

"Komünizm eşittir üye kazanmak"ı sözcük anlamıyla ya da bir matematik denklemi gibi değil, mantığının özüyle anlamak gerekir. Bu söz bize, bütün görevlerimizi yerine getirmede ana halkanın üye kazanmak olduğunu anlatıyor.

Komünizm eşittir sovyet iktidarı ve elektriklendirme

Ekim devrimi sonrasında, sosyalizm kuruculuğunun o en zorlu ilk yıllarında Lenin'in *komünizm eşittir sovyet iktidarı ve elektriklendirme* dediğini biliyoruz.

O günlerde genç sosyalist devlet iç savaş içinde sosyalist ekonomiyi kurmakla uğraşıyordu. Lenin büyük ölçekli üretime geçilmeden küçük üretimden kurtulunamayacağını, köylülerin uzun süre işçi sınıfının yanında durmayacağını, elektrik olmadan da büyük ölçekli üretime geçilemeyeceğini söylüyordu. Toplumun komünizme doğru ilerleyebilmesi için en ileri endüstriyel gelişmenin sağlanmasının *zorunlu va kaçınılmaz* olduğunu vurguluyordu.

Lenin bu görüşlerini Kasım 1920'de, komünist partisinin Moskova Gubernia Konferansı'nda şöyle açıkladı:

> "Kuşkusuz, eğer Rusya bugüne kadar var olandan farklı ve daha yüksek teknik temele oturtulmazsa ekonomiyi canlandırma ve komünizm söz konusu olamaz. *Komünizm eşittir sovyet iktidarı artı bütün ülkenin elektriklendirilmesidir.* Çünkü elektriklendirme olmadan endüstri gelişemez." (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* Ing. basım, c.31, s.419)(abç)

Lenin aynı konferansta partinin tüm eylemlerini, propaganda ve ajitasyonunu elektriklendirmeye yoğunlaştırmasını istedi. Sosyalist cumhuriyetin bu tek ekonomik planı her ne pahasına olursa olsun gerçekleştirmesi gerektiğini belirtti. Elektriklendirmeyi parti çalışmasının en başına koydu.

Lenin'in mantığı yeterince açıktır. Bizim de dönemin görevlerini yerine getirirken aynı duru mantıkla çalışmamız gerekir.

Komünizm eşittir üye kazanmak

Partimizin 1987-1988 örgüt stratejisinin ana hedefi, *işçiyi başa alarak üye kazanmaktır.* Geniş işçi ve emekçi kesimlere ulaşmak ve dönemin görevlerini yerine getirebilmek için, ülkeyi devrime götürebilmek için üye sayımızı artırmak zorundayız. Dolayısıyla bugün, komünistler için "komünizm eşittir üye kazanmak"tır.

Her partili, her birim kendine şu soruyu sürekli sormalıdır: *Kaç üye kazandık?* Bu sorunun yanıtını da bir sayıyla, bir sözcükle verebilmelidir. Başarımızın çok önemli bir ölçütü bu sayının büyüklüğüdür.

Türkiye'de alttan alta kabararak yaklaşmakta olan bir devrimci dalga vardır. Onbinlerce işçi grevlerde burjuvaziye meydan okudu. Gecekondularda protestolar militanlaşarak büyüyor. Kadınlar savaşımda en önde yürüyorlar. Cezaevlerindeki devrimci mahpusların aileleri günün en militan sokak eylemlerini gerçekleştiriyorlar. Halkın düzene olan nefretini kusuyorlar. "Bu halk eski halk değildir." sözü gazetelerde satır aralarında, başlıklarda yansır oldu.

Yaklaşan dalga, düzeni kökünden sarsacak şiddetli bir dalgadır. Onu kucaklayabilmek, önümüze çıkan fırsatları değerlendirebilmek için partimizi güçlendirmeliyiz.

İdeolojimiz, siyasetimiz doğrudur. O zaman güçlenmenin tek anlamı vardır: *Örgütlenmeliyiz. Üye sayımızı artırmalıyız.* Fabrikalarda, gecekondularda, mahallelerde, Kürdistan'da öncü işçileri, partimize kazanmalıyız.

Bugün "komünizm eşit üye kazanmaktır".

bu görev anlayışının ürünüdür. Özveri taarruzlarımız sürekli büyüyerek önümüze gelen görevleri başarmak için yarattığımız en güzel örgüt geleneklerimizden biridir.

İkincisi, devrimci özveri anlayışını yerleştirmek ve derinleştirmek için taarruz gereklidir.

Özveri taarruzlarımızın baş belgisi her zaman "devrimci savaşım devrimci özveri üstünde yükselir" olmuştur. Kendini ve üyelerini işçi sınıfının devrimci özveri anlayışıyla eğitmeyen bir örgüt devrime doğru bir adım bile atamayacağı gibi komünizm kuruculuğu da işçi sınıfının devrimci özverisi olmadan gerçekleşemez.

Sovyetler'de devrimden sonraki ilk yıllarda işçilerin proletarya diktatörlüğünü korumak ve sosyalizmi kurmak için kendi girişimleriyle geliştirdikleri Komünist Cumartesiler bunun tarihteki en güzel örneği ve bizim de esin kaynağımızdır.

Özveri taarruzları komünist kişiliğimizi geliştiren, kapitalizmin bize aşıladığı bireyci yanlarımızı törpüleyen, kollektifin çıkarını herşeyin üstünde tutmayı öğreten bir okuldur.

Taarruz, partinin bağımsız komünist kişiliği açısından da bir zorunluluktur.

Kendi sınıfının gücüne dayanmayan, parasal sorununu üyelerinin ve sempatizanlarının devrimci özverisi yolundan çözmeyen örgüt sınıfsal bağımsızlığını koruyamaz. Bugün bazı sol örgütlerin keşkek döğüşünün hık deyicisi konumu bunun en güzel örneğidir.

Özveri taarruzlarının kısa tarihçesi

Özveri taarruzlarımız bundan 10 yıl önce 1977 yılında Türkiye Komünist Partisi'nin bir yerel örgütünde başladı. İngiltere örgütü 1977 yazında önüne koyduğu bir hedefe ulaşmak için gereken parasal kaynağı yaratmak üzere üyeleri arasında 2 aylık bir yarışma açtı. Yazın yapıldığı için adını da "yaz taaruzu" taktı.

Bu ilk yaz taarruzundan önce TKP yönetimi bu girişimi ürkütücü, yığınları kaçırıcı bulmuştu. Oysa taarruz başarıyla gerçekleşti. Yalnızca hedefe ulaşılmakla kalmadı, hedef yüzde 36.8 aşıldı. Buna rağmen menşevik yönetim, bu kez de, taarruz adını değiştirme, kampanya deme önerisini yaptı.

İngiltere örgütü 1978'deki 2. Yaz Taarruzu gelirinin önemli bir kısmını *Atılım*'a bağışladı. O sırada Atılım'ın oportünizmi sırıtmaya başladığı halde İngiltere örgütünün bunu yapması büyük bir partizanlık örneğiydi. 1981'de 5. Yaz Taarruzu başlarken çıkmış bir yazıda gazetemiz bu durumu şöyle değerlendiriyor:

"Burada hemen belirtelim ki biz bundan en küçük bir pişmanlık duymuyoruz. Kavgayı açığa çıkarmadan önce Parti'nin düzelmesi, güçlenmesi için elimizden gelen herşeyi yapmış olmanın rahatlığını duyuyoruz. Evet menşevik yönetime hiçbir örgütten görmediği özveriyi gösterdik. Ama bundan biz kazançlı çıktık. Devrimci özveri geleneği bizde kaldı. Bu gelenek, hem bizim o günkü ideolojik-örgütsel yapımızı yansıtıyor, hem de o yapıyı geliştirici yönde etki yaptı. Sonuç iki taraf için de ortadadır." *İşçinin Sesi*, sayı: 161)

1978 yılında hedef 1. Yaz Taarruzu'nun 2 katıydı. Hedefe yine ulaşıldı yüzde 12.5 da üstüne çıkıldı.

1979'da parti içinde açık savaşım başlamıştı. Bu yıl taarruz çok daha başarılı oldu. Hedef 1. Yaz Taarruzu'nun 3 katıydı, buna rağmen yüzde 25.0 oranında aşıldı. 3. Yaz Taarruzu'nda açık savaşım başlamıştı ama *İşçinin Sesi* bir kanat olarak örgütlenmemişti. Bu nedenle yaz taarruzu hâlâ İngiltere ile sınırlıydı.

1980'de taarruz artık yerel bir örgütün yerei bir eylemi olmaktan çıkmıştı. TKP Leninci güçleri I. Konferansı toplanmış, komünistler örgütlenmişti. 4. Yaz Taarruzu Türkiye'de ve Avrupa'nın bazı yerlerinde de yapıldı.

Oportünizme karşı savaşarak örgütlenen militanların bilinçli, örgütlü, coşkulu özverisi bir önceki taarruzun 4 katıydı. Hedef ilk üç taarruzdan daha çok, yüzde 37 aşılmıştı. Bu yüzdeye Türkiye dahil değildir, çünkü Türkiye sayıları taarruz istatistiklerine katılmaz.

1981'deki 5. Yaz Taarruzu faşizm altında yapıldı. Ortam devrimcilerin, komünistlerin aleyhine dönmüştü. Buna rağmen başarı ilk 4 yıldan da yüksek oldu. Hedef 1977'dekinin 5 katı olduğu halde, o yıla kadarki en yüksek oranda, yüzde 39 aşılmıştı.

6. Yaz Taarruzu daha da büyük bir başarıyla gerçekleştirildi. Hedef 1977'dekinin 7.5 katıydı, bir önceki yılın hedefinden de yüzde 5 daha yüksekti. 1980'den 1981'e hedef yüzde 25 artarken, 1981'den 1982'ye bunun iki katı artmıştı. Faşizm altında bütün örgütler gerileme ve dağılma gösterirken bu başarı aynı zamanda komünistlerin farkını ve örgütlenmedeki başarılarını da gösteriyordu.

1982'de hedef böyle yüksek koyulduğu halde yine de aşıldı. Hem de oldukça yüksek bir oranla, yüzde 25.5 aşıldı.

1983'deki 7. Yaz Taaruzu'nda hedef 1977'nin 9 katı, bir önceki yıldan da yüzde 20 daha fazlaydı. Yine hedef yüzde 8.3 üstüne çıkılarak gerçekleştirildi.

1984'de Yaz Taarruzu ad değiştirdi. Her yıl yaz aylarında yapılan özveri taaruzumuz o yıl sonbahara kaydı. Zaten bu güzel geleneğin özünü, asıl belirleyici özelliğini yansıtmayan "yaz" sıfatını da böylece değiştirdik ve özveri geleneğimizin adını özveri taarruzu yaptık.

1984'de hedefimiz 1977'nin 10 katı idi. O yıl özveri taarruzumuz partimiz açısından "Kayboluş Yolu" adlı parti yıkıcılarından kurtulma yılı olmuştur. Bu yıkıcılık ilk kez 1984'de hedefin yüzde 4.7 gerisinde kalmayı getirdi. Ancak bu örgütümüzün bütünü açısından bir başarısızlık değildi. Hedefte yıkıcıların üstlendiği miktarı çıkarınca ortaya çıkan sonuç, örgütün sağlıklı unsurlarının kendi hedeflerini yüzde 16 aştıkları idi.

1985'de özveri taarruzlarımızın 9.'sunu yaptık. Hedefimiz 1977'nin yine 10 katı idi. Taarruzun sonunda hedefi yüzde 1 aştık. Bu yıldan başlayarak borçlanmaya, taarruz muhasebesine vb. ilişkin getirilen bazı yeni işleyişler hedefi aşma yüzdelerini önceki yıllara göre düşürücü bir etki yapıyor. Bir de hedefin kendisinin miktar olarak büyümüş olması, aşma yüzdesinin doğal olarak azalmasını getiriyor.

Geçen yıl 10. Özveri Taarruzu'muzu yaptık. Hedefimiz yine 1977'dekinin 10 katı idi ve yine bu hedefi yüzde 1 aştık.

11. Özveri Taarruzu'nu yaptığımız bu yıl Türkiye'nin ortamı hızla devrimcileşiyor. İşçi sınıfı ve emekçi halk dört bir yandan savaşımı yükseltiyor. Biz de taarruzu yükselteceğiz.

Önümüze koyduğumuz parasal hedefleri başarıyla gerçekleştirmek ve aşmak özveri taarruzlarımızın bir geleneği haline gelmiştir. Ancak bu yıl bu yetmez. 1987-1988 örgüt stratejisinin ana hedefini de taarruz boyunca aynı başarıyla gerçekleştirmek gerekiyor. İşçiyi başa alarak üye sayımızı on kat, yüz kat arttırmak zorundayız.

11.Özveri Taarruzu üye kazanma taarruzu da olmalıdır. Yaklaşan devrimci dalgayı kucaklayabilmek ve bu kez zafere yolu açabilmek için Türkiye Komünist Partisi öncü işçilerle çok daha yaygın olarak kucaklaşmalıdır.

Devrimci savaş devrimci özveri üstünde yükselir!

İşçinin sesi Türkiye Komünist Partisi'nde yükselir!

Bu yıl taarruz her zamankinden daha büyük önem taşıyor.

Devrimci özveri ordusuna yeni neferler katalım

11. Özveri Taarruzu'nda, partimizin büyük görev ve onurlu sorumlulukları doğrultusunda, 1987-1988 örgüt stratejisinin ışığında çabalarımızı daha da yoğunlaştıracağız.

Mehmet Erenler

Özveri taarruzunun onbirincisine giriyoruz. Onbir yıldır sürdürülen özveri taarruzu partimizin en önemli geleneklerinden biri oldu.

İlk uygulandığında parti yönetimi özveri taarruzuna karşı çıkmıştı. "İnsanları korkuturuz, yığınsallaşmamızı önler" demişti, "nasılsa başaramayacaklar, yanlışların pratikten öğrenirler" düşüncesiyle onay vermişti. Ama özveri taarruzu çok başarılı oldu, pratik onun doğruluğunu öğretti. Buna rağmen yönetim ürküntüsünü atamamış, bu kez, "adına taarruz demeyelim, insanları fazla sıkmayalım" demişti. İnsanların sıkılmadığı da ortaya çıkınca artık birşey diyemez olmuştu.

Özveri taarruzu ve onu ürkütücü bulan anlayış — bu iki çizginin gelişimi bugün sonuçlarıyla birlikte ortadadır. Biri, Marksizm Leninizmin bayrağını dalgalandıran TKP'dir. Ötekisi, işçi sınıfını aldatabilmek için hâlâ "komünist" adını kullanan, ama gerçekte sosyal-demokrat fikirler temelinde yakında piyasaya sürülmeye hazırlanan TBKP adında garip bir mahluktur.

Bugün Türkiye'de yaşam hızla akıyor. Burjuvazinin her yanından iplik sarkıyor. Fabrikalardan işçiler ses getiriyor, cezaevleri baş kaldırıyor, Kürt halkı burjuvaziye nefretini açıkca yansıtıyor. Burjuva partiler en seviyesiz bir biçimde birbirini çekiştiriyor. Ülke bir devrimci durum ortamına yaklaşıyor.

Yaklaşan devrimci dalganın büyüklüğü burjuvazinin uykusunu kaçırıyor. Bir yandan bu devrimci kabarışı kendi çıkar kanallarına akıtma yolları açarken — yasakların kalkması için referandum gibi — öte yandan bu oyalamanın fazla uzun sürmeyeceğini de görmemezlik edemiyor.

Bir sürü ünlü (!) isimle yapılan sosyalist parti çıkartması burjuvazinin istediği sonucu vermedi. Halkın beklentilerinin bunun çok ötesinde olduğu belli oldu. Şimdi burjuvazi, dört gözle, TBKP'nin hazırlığını bitirmesini bekliyor. Resmilerden ve diğer küçük burjuva sosyalistlerinden oluşan TBKP bugün-yarın "biz hazırız" diyecek ve burjuvaziyle kafa kafaya devrimci kabarışı engellemenin, reformcu kanallara akıtmanın her türlü yolunu deneyecektir.

Onlar o yolları deneyedursunlar, bugün işçi sınıfımız da, TKP'miz de yaklaşan devrimci kabarışı zafere ulaştırabilecek bir gelişme düzeyindedir. Yeter ki önümüzdeki görevleri yerine getirelim, partimizin 1987-1988 örgüt stratejisini, 6.Kongremizin verdiği büyük enerjiyle yaşama geçirelim.

Özveri taarruzu da bu çerçevededir. Üye sayısını artırmak, fabrikalarda, işçi arasında derinleşmek, her üyeyi *kendini herşeyiyle partiye vermiş* duruma yükseltmek ve taarruzu sınıfa yaymak, devrimci özveri bilincini pekiştirmek. Bir yandan devrimci özveriden korkmayan yeni yoldaşlar kazanmak, bir yandan üyeleri sürekli sınamak, üye kalitesini yüksek tutmak, bir yandan da somut örnek olarak devrimci özveri bilincini yaygınlaştırmak.

Marks, işçi sınıfı için "zincirlerinden başka kaybedecek birşeyi yoktur" derken, aynı zamanda, komünistin partisinden, işçinin öncüsünden sakınacak birşeyi yoktur da demiş oluyordu. Komünistin, ileri işçinin davasına nasıl sıkı sıkıya sarılacağını, düzene karşı partisine herşeyiyle bağlanacağını ve bu düzenin ancak böyle yıkılacağını da vurguluyordu. Komünist partisi üyesi böyle olmalı, komünist partisi bundan kaçmayan üye kazanmalı, komünist partisi buna örnek oluşturmalıdır. Özveri taarruzu işte bunun okuludur.

Partimiz büyük görevlerle karşı karşıyadır, onurlu bir sorumluluk taşımaktadır. Bu durumda parti merkezimizi parasal olarak güçlendirmek de belirleyici rol oynayacaktır.

Devrimi gerçekleştirip toplumu kapitalizmin acılarından kurtaracak sınıfa öncülük edecek partinin temel parasal dayanağı kendi üyelerinin, sempatizanlarının özverisidir. Biz tam 10 yıl bunun nice örneklerini yaşadık. Partinin yanında duran, devrime inanan herkesin nasıl şevkle destek verdiğini gözümüzle gördük. Artık bu örnekleri yığınsallaştırmalıyız.

11. Özveri Taarruzu'nda partimizin büyük görev ve onurlu sorumlulukları doğrultusunda, 1987-1988 örgüt stratejisinin ışığında çabalarımızı daha da yoğunlaştıracağız.

Türkiye Komünist Partisi 67 yaşında, 11. Özveri Taarruzu'nda!

İşçi sınıfı baştan yürürken, devrimci yakınları başkaldırıyor!

"Vay sizin halinize"

Cezaevindeki devrimcilerin aileleri militan eylemlerle protestoyu yükseltiyorlar. Adalet Bakanı bunu "vay bizim halimize" diyerek pişkinlikle geçiştirmeye çalışıyor. Oysa pişkinlikle geçiştirilebilecek bir durumları yoktur. Gerçekten de "vay sizin halinize!"

Cezaevlerindeki devrimcilerin protestolarına, şimdi devrimci yakınlarının *dışarıda* örgütlediği eylemler eşlik ediyor. 22 Ağustos'ta İzmir Konak meydanında yapılan açlık grevi, 30 Ağustos İstanbul-Ankara yürüyüşü, Didar Şensoy'un öldürülmesini protesto için çeşitli yerlerde, cezaevi önlerinde yapılan eylemler bunun en son örnekleridir.

Devrimcilerin yakınları, Bayrampaşa, Sultanahmet meydanı, Güvenpark gibi yerlerde, Metris'in, Çanakkale cezaevinin önünde giriştikleri protesto eylemlerini yaygınlaştırarak, militanlaştırarak sürdürüyorlar.

İzmir'de sendikalar ve demokratik örgütler, toplumun çeşitli kesimleri ailelerin açlık grevine aktif destek verdi. Aynı şekilde, İstanbul-Ankara yürüyüşünü deri ve metal işçileri, sendikalar, gençler aktif desteklediler. Bu destek de artarak sürüyor.

Gerek aileleri birbirleriyle ilişkiye geçirmede, gerek sendikaları ve öteki demokratik örgütleri haberdar etmede, gerekse eylemlere parasal ve altyapısal destek örgütlemede çeşitli yerlerde aktif bir çalışma yürüttük.

Her eylem burjuvazinin iğrenç yüzünü sergiliyor. Burjuva devletin zaten yırtılmış maskesini iyice parçalıyor. Bir yandan yaşam, bir yandan yoldaşlarımızın sohbetleri, en ufak demokratik istemlerin nasıl sınıf savaşımının en ileri hedeflerine bağlandığını tutuklu ailelerine gösterdikçe, eylemin militanlığı ve kararlılığı yükseliyor. Sendikalar, demokratik örgütler, protesto eylemlerine girişen aileler arasında eşgüdüm artıyor.

Tutuklu ve hükümlü devrimcilerin yakınları, burjuva devletten "kadirşinaslık" beklenemeyeceğini, suçluyu suçluya şikayet etmenin yersizliğini eylemin içinde görüyorlar. Örneğin, İstanbul'dan Ankara'ya yürüyen devrimci yakınlarının "meclise dilekçe verme" girişiminin polisin saldırısıyla karşılaşması, polisin Didar Şensoy'u öldürmesi bunu gösterdi.

Burjuva devletin içyüzünü sergilemede İzmir Konak meydanında devrimci ailelerinin giriştikleri eylem de çok etkili oldu. Eylem basın toplantısıyla başladı. Katılanların çoğu analardı. Eylem yeri dolup taşıyordu. Bir süre sonra çevik kuvvet gelip oturma eylemi yapanlara dağılmalarını söyledi. Ama onlar dağılmadılar. Bunun üzerine polis saldırdı. Olay İzmir'de geniş tepki yarattı.

Devrimci aileleri protesto eylemlerini yükselttikçe görülüyor ki önlerinde koca işçi sınıfı, düzene öfke ile haykıran milyonlar var. Öte yandan işçi sınıfı öne çıktıkça görülüyor ki demokrasi mücadelesinin yüzlerce ırmağı onun devrimci yatağına akıyor.

Osman Er

BASINA AÇIKLAMA

Cezaevlerindeki koşulları protesto eden tutuklu ve hükümlü yakınları, düzene karşı militanca savaşım veriyorlar. Bu kavgayı sürdürürken polis saldırısı sonucu ölen Didar Şensoy'u saygıyla anıyor, İzmir Konak meydanında 22 Ağustos'da açlık grevine giden devrimci ailelerinin basına yaptığı açıklamayı aynen yayınlıyoruz.

Bizler cezaevlerinde çocukları evlatları canları olan anneleriz. Bizler cezaevlerinde eşleri, yakınları, kardeşleri olan sizlerden birileriyiz.

Bugün cezaevlerinde çocukları, eşleri, kardeşleri veya yakınları olmayan yoktur. O halde cezaevlerindeki yakınlarımızın, canlarımızın, dostlarımızın dertleri sıkıntıları, haksızlıklara karşı onurlu mücadeleleri hepimizin mücadelesidir. "Hakkın verilmeyip alındığını" çok iyi biliyoruz. Cezaevlerinin kötü yaşam koşullarını çok iyi biliyoruz, yaşıyoruz. Bunları sizlere, halkımıza, tüm onurlu insanlarımıza bir daha açıklamak ve haklı istemlerimizi özetlemek istiyoruz:

1. İnsan onuruyla hiç bağdaşmayan, insan onurunu ve kişiliğini zedeleyen tek-tip elbise uygulaması kaldırılmalıdır.

2. Cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlüler üzerindeki her türlü psikolojik ve fiziksel işkenceye son verilmelidir. İşkenceciler yargılanmalı ve cezalandırılmalıdır.

3. Cezaevleri ile ilgili gerici tüzük kaldırılmalıdır.

4. Havalandırma süresi tüm gün boyunca olmalıdır.

5. Cezaevlerindeki görüş süresi uzatılmalı, haftada 1 gün olmalı, açık görüşün süresi artırılmalı, ayda 1 gün açık görüş olmalıdır.

6. Beslenme düzeltilmeli, günlük beslenmede bilimsel veriler ölçü alınmalıdır. Ailelerin getirdiği yiyecekler cezaevlerine alınmalıdır.

7. Aynı siyasi davadan olan tutuklular aynı cezaevlerinde, aynı koğuşlara konmalıdır.

8. Her türlü infaz yakmalar durdurulmalıdır.

9. Zincirlemelere son verilmeli, cezaevi sevkleri rahat bir şekilde yapılmalıdır.

10. Cezaevlerinde farklı dili konuşan tutuklu ve hükümlüler, yakınları ile en iyi anlaşacağı dili özgürce kullanabilmeliler.

11. Cezaevlerindeki sağlık sorunları çözülmeli, sağlık sorunları tutuklulara baskı aracı olarak kullanılmamalıdır. Tüm sağlık hizmetlerinin masrafları Adalet Bakanlığı tarafından karşılanmalıdır.

12. Cezaevindeki tutuklu ve hükümlü insanları kitapsız, dergisiz ve radyosuz bırakmak gerici ve çağdışı bir anlayıştır. Bu gerici uygulamalar kaldırılmalıdır.

13. Cezaevinde ziyarete gelen yakınların kışın soğuğundan, yazın sıcağından etkilenmeden bekleyecekleri oturma yerleri yapılmalıdır.

14. Cezaevindeki sorunlar hızla düzeltilmelidir. Genel af halkımızın yakıcı bir istemidir.

Cezaevlerindeki evlatlarımızın, yakınlarımızın haklı istemlerini yükselttikleri mücadele, bizlerin ülke çapında başlattıkları eylemleri, işçilerin, öğrencilerin, halkımızın demokrasi mücadelesini kendi gücüne güvenerek yükseltmesinin en güzel örnekleridir.

Bizlerin mücadelesi Kazlıçeşme'deki şanlı grevin, Migros'ta greve çıkan yüzlerce işçinin, evleri başlarına yıkılan gecekondudaki emekçilerin vermekte oldukları mücadelenin bir parçasıdır. Hepimizin mücadelesi güzel günler için, açlığın, sömürünün, işkencenin olmadığı, ağız dolusu gülebileceğimiz günlerin mücadelesidir.

Kazanan biz olacağız.

Tutuklu ve hükümlü yakınları

Cezaevindeki devrimcilerle dayanışma yükseltildi

Değerli yoldaşlar, hepinize selamlar.

İsviçre'de iki ayrı şehirde Türkiye cezaevlerindeki açlık grevleriyle dayanışma eylemleri yapıldı.

Bern'de Türkiye'ye bir komite gönderilmesi sağlandı. Bir de 9 günlük açlık grevi ve bir yürüyüş yapıldı.

Basel'de ise cezaevindeki devrimcilerle dayanışma için 24 saatlik açlık grevi yapıldı, siyasal partilerin ve sendikaların protesto telgrafları çekmeleri, konunun yazılı ve sözlü basında duyurulması sağlandı. Türkiye cezaevlerinde savaşımı yoğunlaştıran devrimci mahpuslarla dayanışma yurtdışından geniş yankı buluyor.

A.Ş., Basel

C za vleriyle dayanışma İngiltere'de de yükseliyor

İTİB, Türkiye cezaevlerindeki devrimcilerle dayanışma amacıyla, 28-29 Ağustos'da Simpson House fabrikası önünde 36 saatlik açlık grevi ve gösteri yaptı. Büyük ilgi ve yığınsal destek toplayan eyleme, cezaevindeki bir devrimcinin annesi ve ablasıyla, 12 Mart döneminde idam edilen Hüseyin İnan'ın yakınları aktif katıldılar. İTÖF ve TDHSK de dayanışma eylemleri örgütlediler.

İTİB'İN 36 SAATLİK AÇLIK GREVİ

Cezaevlerinde devrimcilerin, cezaevlerinin dışında tutuklu ve hükümlü yakınlarının örgütlediği militan ve yığınsal protestolar büyüyor. Yurtdışında dayanışma da genişliyor. İngiltere'de İTİB, bir yandan deri işçileriyle dayanışmayı canlı tutarken, bir yandan da cezaevlerindeki devrimcilerle dayanışma bayrağını yükseltiyor.

İlk planda, Türkiyeli ve diğer uluslardan işçileri, İngiltere demokratik kamuoyunu, devrimci tutukluların zindanlardan yükselen haklı istemlerine destek olmaya, tutuklularla dayanışmayı yükseltmeye çağıran, Türkçe ve İngilizce olarak hazırlanmış İTİB bildirisi, çok sayıda fabrikada, çarşıda ve pazarda 2000'den fazla dağıtıldı.

Bunun ardından, 28-29 Ağustos Cuma ve Cumartesi günlerinde, Türkiyeli işçilerin yoğun olarak çalıştıkları Simpson House fabrikası önünde, devrimci tutukluların açlık grevlerini ve istemlerini desteklemek amacıyla 36 saatlik açlık grevi ve gösteri düzenlendi.

Aralarında, ölüm cezasına mahkum edilen devrimci Remzi Karakaş'ın annesi, ablası ve 6 Mayıs 1972'de idam edilen devrimci Hüseyin İnan'ın yakınlarının da bulunduğu 15 kişilik bir gurup, kırmızı gömlekler giyerek açlık grevine başladı. İslington Belediye Meclisi üyesi Ayşe Hasan da açlık grevine aktif olarak katıldı.

Açlık grevi eylemi sırasında, Simpson House fabrikasının duvarları, Türkçe ve İngilizce "Devrimci tutuklular halkımızın onurudur", "Zindanları boşaltacağız, işkencecilerden hesap soracağız", "Demokrasi için tek yol devrim" yazılı flamalarla donatıldı. Ayrıca, grev yerinde, Türkiye'de cezaevlerindeki tutukluların kötü yaşam koşullarını ve bu koşullara karşı direnişlerini gösteren bir fotoğraf sergisi düzenlendi.

Cuma akşamı fabrikaların çıkış saatlerinden itibaren yüzlerce Türkiyeli işçi ve İngiliz demokrat açlık grevini ziyaret ettiler. Tutuklularla dayanışma eylemine katıldılar.

Bu arada, Ingiltere İşçi Partisi Kuzey Islington milletvekili Jeremy Corbyn ve Hackney Belediye Başkanı Nasurullah Syed de eylem yerine ziyarete geldiler. Corbyn ve Syed, burada Türkiye cezaevlerindeki açlık grevlerini ve tutukluların haklı istemlerini sonuna kadar desteklediklerini açıkladılar.

Islington Belediye Başkanı Terry Herbet, Islington belediye meclisi üyesi ve siyasi lider yardımcısı Alan Clinton da, İTİB'e telefon ederek cezaevlerindeki tutukluların istemlerini tamamen desteklediklerini bildirdiler.

28 Ağustos Cuma günü öğleyin saat 12.00'de başlayan açlık grevi eylemi başından sonuna

Devrimci tutukluların yakınları da Londra'da açlık grevindeydiler.

dek coşkuyla sürdü. 29 Ağustos Cumartesi gecesi saat 11.00'den itibaren açlık grevcileri ve elliye yakın destekleyici işçi, hep bir ağızdan devrimci marşlar söylemeye başladılar. En son olarak da, dünya işçi sınıfının sömürüye ve zulme karşı savaşını simgeleyen *Enternasyonal'i* söylediler.

Enternasyonal'in bitişiyle birlikte, İTİB temsilcisi kısa bir konuşma yaptı. 12 Eylül 1980'den bu yana zındanlardaki komünistlerle, devrimci tutuklularla dayanışmadan bir gün bile geri durmadığımızı, *İşçinin Sesi'nin* cezaevlerine düzenli bir şekilde ulaştırıldığını vurguladı. Yoldaşımız konuşmasını, şöyle bitirdi:

"Devrimci tutuklular halkımızın onurudur. Onları yalnız bırakmayacağız. Dayanışma bayrağını her zaman yükseklerde dalgalandıracağız. Devrimci tutuklularla dayanışma eylemlerimiz devam edecektir."

Cezaevlerindeki devrimci tutuklularla dayanışma eyleminin son konuşmasını İşçi Partisi milletvekili Jeremy Corbyn yaptı. Jeremy Corbyn İTİB'in cezaevlerindeki tutuklularla dayanışma amacıyla düzenlediği açlık grevinin son derece etkileyici bir eylem olduğunu, bu militanca eylemle, Türkiye cezaevlerindeki tutukluların istemlerinin İngiltere kamuoyuna ulaştırıldığını vurguladı.

Jeremy Corbyn'nin konuşmasından sonra, eylem, "demokrasi için tek yol devrim", "yükselt işçinin sesini" belgileriyle coşkulu bir şekilde sona erdi.

TDHSK VE İTÖF'ÜN DAYANIŞMA EYLEMLERİ

İTİB'in yanısıra Türkiye Demokratik Hakları Savunma Komitesi de (TDHSK) cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlüler ile onların ailelerinin verdiği savaşımı İngiliz kamuoyuna tanıtmak için seferber oldu.

TDHSK'nin İngilizce olarak hazırladığı, "Cezaevlerindeki tutukluların açlık grevlerini ve haklı istemlerini destekliyoruz, grevcilerin istemleri derhal yerine getirilmelidir" yazılı 350'ye yakın kart İngiliz demokratları tarafından imzalanarak, Türkiye Cumhuriyeti Adalet Bakanlığı'na postalandı. İngiltere İşçi Sendikaları Birliği'ne (TUC) bağlı çeşitli sendikalar bu kartlardan alarak, dayanışmaya aktif olarak katıldılar.

Öte yandan, İngiltere Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu'nun TDHSK ile birlikte, Türkiye Büyükelçiliği önünde düzenlediği miting, 25 Ağustos tarihinde yapıldı. İTİB'in, İTKB, LİB, Gençlik Merkezi gibi demokratik yığın örgütlerinin aktif katıldığı eylemde ayrıca Dev-Yol ve Aydınlıkçılardan insanlar da yer aldı.

Eylemlerin basında yankısı güzel oldu. Yerel olarak çıkan *Hackney Gazette*, ülke çapında yayınlanan *News Line* gazeteleri Türkiye'deki açlık grevlerini ve tutuklularla dayanışma amacıyla Londra'da düzenlenen açlık grevini haber olarak yayınladılar.

Yine ülke çapında yayınlanan günlük *Evening Standard* gazetesi ve onbeş günlük olarak yayınlanan *Leninist* gazetesi açlık grevcileriyle röportaj yaptı.

Türkiye cezaevlerindeki devrimcilerin ve ailelerinin kavgasını yurtdışından dayanışmayı yükselterek güçlendirmeyi, kamuoyunu aydınlatmayı sürdüreceğiz.

Hasan Öcal

Starçenkov'a kalsa, deri işçileri işçiden sayılmaz. Ama,

Deri işçileri sınıfımıza katkı yapıyor!

Deri işçileri, geri teknolojili işletmelerde ileri, militan eylemler koyuyorlar. Böylece, işçi sınıfımızın hiç de Starçenkovların, Kutluların düşündüğü gibi "oluşma halinde geri bir sınıf" olmadığını yaşamda gösteriyorlar.

İkibuçuk aydır grevde olan Deri işçileri grevlerini militanca sürdürüyorlar. Greve çıkışlarını işverenlerin lokavtı izleyince, onlar da yığınsal bir yürüyüş yaparak polis barikatını aşmışlardı. İşveren sendikası önüne "işçiler geliyor" diyerek yürümüşlerdi. İşverenlerin en çok korktukları slogan bu. Çünkü 15-16 Haziran geleneğinin sürdüğünü gösteriyor.

Grevciler kararlılıkları ile işveren cephesini yarmayı başarıyorlar. Bazı işverenler, Deri İşverenleri Sendikası'ndan ayrılıp sözleşme imzalamak bile istiyor. Bu durumda işveren sendikası, işverenlerin arasındaki çatlak büyümeden işi bitirmek için yeni bir yola başvurdu. Lokavtı kaldırıp, gazetelere ilan vererek işçileri işbaşı yapmaya çağırıyor. Gazetelere verdiği ilanlarda, eski sözleşmede zaten varolan hakları sanki yeni bir hakmış gibi duyuruyor. Sendikanın üzerinde en çok durdukları sosyal haklar ve yan ödemelerden ise hiç ses yok.

Grevci işçiler, sosyal hakların üzerinde niçin çok durduklarını şöyle açıklıyorlar:

"Bizim işkolunda işçi sirkülasyonu çok olur. İşkolu kıdemi 3 bilemediniz 4 yıldır. Bir fabrikadan çıkan diğerine girer. Tüm fabrikalarda aynı yan ödeme sistemini oturtursak, işveren, düşük çıplak ücretle aldığı işçiler için de aynı hakları versin istiyoruz. Böylece eski işçi ile yeni aldığı işçinin işverene maliyeti çok farklı olmasın." İş güvencesini sağlamanın bir yolunu böyle görüyorlar.

İşçiler bilinçle greve sarılıyorlar

Kazlıçeşme'nin İstanbul'da olduğuna pek çok yabancı inanamaz. Deri fabrikalarının korkunç kötü çalışma koşulları, işçileri bileyleyen etkenlerden biridir. Bu koşullara "hayır" diyen işçiler hınçla, bilinçle grevlerine militanca sahip çıkıyorlar.

Sıkışan işverenler, kaymakamdan "özel izin" alarak fabrikada üretime yeltendiklerinde karşılarında grevci deri işçilerini buluyorlar. Olaya işçiler derhal tepki gösteriyorlar. Çalışan üniteye girerek durduruyorlar. Ardından karakol-emniyet amirliği-kaymakamlık zinciri başlıyor. İşçiler, sendikacılar tehdit ediliyor. "Milli servet" masalları ile grev kırma çabaları oluyor. Ama işçilerin kararlılığı hepsini boşa çıkartıyor. İşyerinde üretim yapılamıyor.

Grev kırıcı bir işçi bile bulmak olası değildir. İşveren, bürolarda çalışan sendikasız elemanlarını getiriyor. Grevciler, akşam evlerine dönen bu elemanlarla "konuşarak" grev kırıcı olmamaları için onları ikna ediyorlar. Siyasi polis bu iknacı işçileri arıyor, ama kimse görmediği için bulması biraz zor oluyor. Çünkü ikna edilenler de böyle bir konuşma olmadığını söylüyorlar.

Kısaca deri grevcileri, geri teknolojili işletmelerde çalışmalarına karşın, işçi sınıfımızın hiç de "oluşma halinde geri bir sınıf" olmadığını gösteriyorlar. Tersine ileri teknoloji kullanan sınıf kardeşlerinden bile ileri eylemleri büyük bir kararlılıkla hayata geçiriyorlar.

Bu durum elbette, Starçenkov ve Kutlular gibi dürbünün tersinden ülkeye bakanların kafalarını epeyce karıştırır.

Bizim için durum son derece nettir:

Gelecek dev işçi alternatifinindir. Grevlerdeki militan kararlılık bunun günümüzdeki işaretleridir. Deri işçilerinin grevi sınıfımıza katkılar sağlayarak sürüyor.

Kemal Yıldıran, İstanbul

Yurt içinde ve yurtdışında somut dayanışma yayılıyor

Zaf r d ri işçilerinin olacak

Deri işçilerinin grevi 3 aya yakın bir zamandır geniş emekçi kesimlerin desteğini kazanarak başarıyla sürüyor. Türk-İş'e bağlı sendikalardan bağımsız sendikalardan, sendikasız işçilerden ve halktan para, yiyecek, mesaj yoluyla deri işçilerine dayanışma akıyor. İşçiler Türk-İş'te gerçekleşen sendikal birliğin savaşımı nasıl daha güçlü kıldığını yaşamda görüyorlar.

Öte yandan, yurtdışında başlatılan deri işçilerinin savaşımıyla somut dayanışma kampanyası da büyüyor. Örneğin İngiltere'de Netaş grevinde olduğu gibi, Deri-İş grevi için de başlatılan bağış kampanyası, sınırlar ötesindeki işçileri birbirine daha çok yaklaştırıyor.

Londra'da 1,5 ay önce başlatılan "fabrikadan fabrikaya" bağış kampanyası, işçilerin büyük ilgi ve desteğini topladı. Grevin nedenlerini, deri işçilerinin çalışma koşullarını, aldıkları ücretlerin düşüklüğünü öğrendikçe burjuvaziye karşı öfkeleri daha da artan işçiler, Türkiye'deki sınıf kardeşlerini moral ve para olarak desteklemekten memnunluk duyuyorlar. Yurtdışında çalışan işçiler, onların başarılarının kendi başarıları olacağını daha yakından anlıyorlar.

Bu arada, İngiltere'deki işçi sendikaları da dayanışma mesaj ve katkılarını iletiyorlar. Somut dayanışma ve mesajların da gösterdiği gibi, kazanmak için yola çıkan işçilerin desteğini alacakları, kazanacakları koca bir dünya vardır. Zafer deri işçilerinin olacaktır.

M.E.

DERİ İŞÇİLERİYLE DAYANIŞMA

Türkiye Demokratik Hakları Savunma Komitesi'nin (TDHSK) dayanışma çağrısına iki sendika daha yanıt verdi. Hem Türkiyeli işçiler, hem de Britanya sendikaları deri işçilerinin grevini coşku ve en sıcak dayanışma duygularıyla destekliyorlar.

SOGAT '82

Basın işçileri sendikalarından SOGAT '82'nin Solent Şubesi'nin Deri-İş Sendikası Kazlıçeşme Şubesine yolladığı mesaj:

27 Ağustos 1987

Değerli kardeşlerim,

Haziran sonunda 33 işyerinde başlayan grevinizi duyduk ve patronların buna 117 fabrikada lokavta giderek karşılık verdiğini duyunca çok şaşırdık.

Şu anda 3500 işçinin grevde olduğunu ve yalnızca 25.000TL grev parasıyla yaşadıklarını biliyoruz. İşverenlerin bu ücalıcı eylemini tüm bölgemizde olabildiğince duyurmak için kesin çaba göstereceğiz.

Deri işverenlerinin işçileri yeniden işe başlatacaklarını umuyor ve işyerlerinde demokrasi savaşımınızda başarılar diliyoruz.

Bizden hepinize en içten selamlar.

Selamlarımızla.
Susan G.Ingham
Şube yöneticisi

UCATT

İnşaat İşçileri ve Teknisyenleri Sendikası (UCATT) Midland Bölge Örgütü'nün Deri-İş Sendikası Kazlıçeşme Şubesi'ne yolladığı mesaj:

26 Ağustos 1987

Değerli Sekreter,

İnşaat İşçileri ve Teknisyenleri Sendikası'nın (UCATT) Midland Bölge Konseyi adına, kardeşçe selamlarımı gönderir, ülkenizde temel sendikal hakların yerleşmesi için yürüttüğünüz savaşımınızda başarılar dilerim.

Deri işçileri sendikası Netaş'ın başını çektiği başarılı savaşımın yolundan ücret artışı istemlerinde adil ve haktanır bir sonuca ulaşana kadar yürüteceği savaşımla daha da güçlenecektir.

Bu bölgedeki 25,000 inşaat işçisi adına, sendikamıza uygulanan baskılara rağmen sürdürdüğünüz savaşımda başarılar dileriz.

Savaşımınıza yardımcı olmak üzere grev fonunuza 50 sterlin (yaklaşık 70 bin TL-*İ.S.*) gönderiyoruz.

En iyi dileklerimizle.

L.Irwin
Bölge Sekreteri

FABRİKADAN FABRİKAYA

"Fabrikadan fabrikaya" belgisiyle Londra'da başlatılan deri işçileriyle somut dayanışma kampanyasında en son durum şöyledir:

Destek verenler	Somut katkı (Sterlin)
Crown Fabrics işçileri	53.50
Penico Ltd işçileri	51.00
Springfield House işçileri	33.67
İTKB Çocuk Yuvası çalışanları	13.00
Bossi Ltd işçileri	18.50
Linkcrest işçileri	30.00
LİB ve İTKB üyeleri	159.00
Kaplan Clothing işçileri	23.00
Grovestyle Ltd. işçileri	27.60
Gold Crown işçileri	17.50
Zarivale Ltd. işçileri	32.20
F22 Ltd işçileri	11.00
LİB ve İTKB üyeleri	149.35
Dizi Ltd işçileri	38.13
LİB Gezi Kolu işçileri	55.00
Güney Londra'dan bir gurup işçi	50.00
Eski Kalvin işçileri	17.10
Leroy House işçileri	11.11
Yeni Kalvin işçileri	7.90
İTKB üyeleri	78.00
Docigold Ltd. işçileri	17.25
Rexrose Ltd. işçileri	9.15
Dolmen Ltd. işçileri	25.70
Green Park Ltd. işçileri	40.00
Pazarda toplanan bağış	32.00
LİB Yönetim Kurulu	45.00
Toplam	**1045.96**
	(1.516 700TL)

Fabrikalardan makine sesinden önce *İşçinin Sesi* gelecek!

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye Komünist Partisi işçinin partisi!
Yıl:13, Sayı:337 16 Eylül 1987

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN!

Fabrikalardan, cezaevlerinden, sokaklardan, Kürdistan'dan kavga sesleri geliyor.

BUGÜN SEFER, YARIN ZAFER

Burjuvazinin "sevgi", "uygar tartışma", "kardeşlik", "yapıcılık", "birlik" gibi demagojileri sökmüyor. Onu kurtarmak için yardıma koşanlarınki de sökmeyecektir! TKP adı resmi çizginin esiriydi, özgürlüğüne, kendi benliğine kavuştu. Ancak alacağımız bitmedi. TBKP adındaki komünist sözcüğünü de geri alacağız.

İstikrarsızlığa karşı nutuklar, öneriler ve önlemler arasında istikrarsızlık hızla artıyor. Burjuvazi hangi yoldan gitse sonu istikrarsızlığı artırmaya varıyor.

Referandum sonuçları çarpıtılıyor

Referandum yapıldı. Bu referandumun sonuçları çok fazla bir belirleyicilik taşımıyordu. Çıkacak "en kötü" bir sonuç bile sınıf mücadelesinin sertleşmesini önleyemezdi, ancak bunun nasıl ve ne zaman olacağını göreceli ölçüde etkileyebilirdi. Herkes bunu bildiği halde, referandumun sonuçları yalnızca abartılmakla kalmıyor, üstelik bir de ters yönde çarpıtılıyor.

Yaşamın gerçeğinden umudunu yitiren burjuvazi, kuyrukçularıyla işbölümü içinde yarattığı sahte görünümlerden medet umuyor. Mekanizma şöyle işliyor:

Kendi içinde çelişkileri de olmakla beraber, çıkardığı farklı seslerle birbirini tamamlayan bir koro, olan durumdan farklı bir terane tutturup, bunu gerçek diye yutturmaya kalkışıyor. Çünkü farklı seslerden oluşan bu koronun hepsi bir noktada, ortamın olduğundan geri gösterilmesi gerektiğinde anlaşıyor. Bu koronun tutturduğu terane bir süre idare ediyor. Ama giderek daha kısa bir sürede, gerçek durum açıkça yansımaya, mızrağın ucu çuvaldan çıkmaya başlıyor.

Referandumun sonuçları konusunda da böyle olacaktır.

Referandumun gerçek sonucu biraz aritmetik bilen herkes için apaçıktır. Hesabını yapalım:

Yüzde 58,4 evet, 41,6 hayır

Kabaca 25,9 milyon seçmen vardı. Bu, anayasa referandumunda oy kullanmadığı için "cezalı" olan ve sayısı basında hep daha düşük yansıtılan 2 milyon seçmeni içermiyor. İkisini toplarsak, gerçekte seçmen sayısı 27,9 milyondur. Bu seçmenler ne oy verdiler?

O kadar baskıya rağmen anayasa için oy kullanmayı reddetmiş 2 milyon seçmen, bu referandumda otomatikman "evet"e yazılır.

Bu referandumda kabaca 1,5 milyon seçmen oy kullanmamıştır. Kabaca 1 milyon seçmen ise geçersiz oy kullanmıştır.

Soldan "boykot" çağıranlar, tutum saptamayanlar oldu. Kullanılmayan oylarda bunların etkisi vardır. Geçersiz oy da konuşuldu. Metin Toker gibilerinin garip yorumları birşey anlatmıyor. Geçersiz oylar ve kullanılmayan oyların büyük bir bölümü, ya "böyle bir referandumun yapılmasını bile abes buluyoruz", ya "bu liderlerin eskisini de yenisini de istemiyoruz" vb. anlama geliyor. Böyle oy kullanıp ortalığı bulandırmanın yanlışlığı bir yana, bu oylar "evet"ten de öte bir anlam taşımaktadır.

Kullanılmayan oyların bir kısmı da, evet ağırlıklı bölgelerde özellikle yaratılan kütük karmaşası nedeniyle oy kullanamayanlara aittir. Dolayısıyla kullanılmayan ve geçersiz oyların tümü en azından "evet"tir.

Yasaklı seçmenleri, kullanılmayan ve geçersiz oyları katarak sonucu evet-hayır biçiminde ifade edecek olursak, oranlar yüzde 58,4 "evet", yüzde 41,6 "hayır" çıkıyor. 12 Eylül'ün 10 yıllık yasakları 1-2 yıl içinde delinmiş, 5 yıl içinde ise şamarı yemiştir.

Ölümlerden ölüm beğeniyorlar

"Hayır" oylarının içinde çok çeşitli etkenlerin bulunduğunu hiç hesaba katmasak bile, çok basit bir akıl yürütmeyle gerçek durum böyledir. Ama bu çok basit akıl yürütmeyi kimse yapmıyor. Çünkü burjuvazi ve kuyrukçularından oluşan koro, ortamı olduğundan geri göstermeye çalışıyor.

Referandum sonuçlarının fazla bir belirleyicilik taşımadığını ama sınıf mücadelesinin gidişatına göreceli ölçüde bir etki yapacağını söylemiştik. İşte bu göreceli etki de hızlandırıcı yönde olmuştur. Ortam yüzde 58,4 "evet", yüzde 41,6 "hayır"ın hem çok ötesindedir, hem de çok hızlı değişmektedir.

Referandumun sonucu bir yana, sürecinde milyonlar alanlara çıktı. Ortam daha da kızıştı. Burjuvazi açmazlar içinde kıvranmaktadır. Erken seçim bunun yansımasıdır. Ama bu kez de erken seçim "Özal'ın akıllılığı" diye sunulmaya çalışılıyor.

Erken seçimin akılılıkla, aptallıkla hiçbir ilgisi yoktur. Özal erken seçim çağırmayıp da ne yapacaktı? Enflasyon yüzde 60'a, işçi emekçi için bıçak kemiğe dayandı. Erken seçime gitmeden yeni zamlar dayatmak düpedüz patlama doğurabilirdi. Erken seçime gitmek ise ortalığı yine kızıştıracak, ama hiç olmazsa kızıştıracak.

Özal tabii ki patlamadansa kızışmayı seçti. Ama bunu en kısa sürede ve hükümet bunalımı doğurmayacak bir sonuçla atlatabilmek için öyle bir seçim yasası yaptı ki neredeyse uyuz burjuva muhalefet bile patlayacaktı. Boykot tehditleri savurdular. Bu tehditlerin ömrü, uyuzlukları gereği, ancak iki gün sürdü. Anayasa mahkemesi bozmazsa, bu garip yasayla kuzu kuzu seçime gidecekler!

Türkiye'ye Özal kadar adi bir başbakan daha gelmemiştir. Ama burjuva muhalefet de onun adiliğinden aşağı kalmayacak ölçüde uyuzdur. Şimdi böyle bir yasayı kabullendikleri için değil, bu yasa patlama doğurabilir diye rahatsızlar!

Burjuvazinin demagojileri sökmüyor

Burjuvazi, erken seçim yapmayıp patlamaya neden olmak mı, yoksa son derece keyfi bir seçim kanunuyla erken seçim yaparak patlamaya neden olmak mı, bunları tartışıyor. Patlama korkusuyla yaşadığı için, iktidarıyla muhalefetiyle, demokratlığın "d" harfini bile taşımıyor.

Adımlar
sarsıyor yeri
kurmak için
yürüyoruz,
biz
sosyalist Türkiye'yi.
Bugün sefer
yarın zafer hey hey,
Bugün sefer
yarın zafer!

Bunun böyle olduğunu işçi sınıfımız gözleriyle görüyor. Kürt halkı iliklerinde hissediyor. Fabrikalar ayakta. Cezaevleri ayakta. Devrimci tutukluların yakınları sokakta. Kürdistan'dan silah sesleri duyulmakta.

Erken seçimin sonucu ne olur bilemeyiz ama, ne olursa olsun, yaklaşmakta olan dev sınıf mücadelesini engelleyemeyecektir. Burjuvazi de bunu biliyor. Bu nedenledir ki Türkiye'de yoğun bir uzlaşmacılık propagandası yürütülmektedir.

"Sevgi", "uygar tartışma", "kardeşlik", "yapıcılık", "birlik" gibi kavramlar demagoji konusu yapılarak, sınıflar arasındaki düşmanlık yatıştırılmaya çalışılıyor. Ancak yaşamın gerçekleri bu çabaları da hızla eskitiyor.

"Sevgi" Tuborg birasının reklamında bile belirdi. Kocatepe camiini açarken Özal, "kardeşlik" edebiyatı patlattı ve İslamiyette komşusu aç yatanın tok yatamayacağını söyledi. Bu sözler açların midesine sinirden kramp soktu. İzmir Fuarı'nı açarken, yine Özal, bu kez "yapıcılık" edebiyatı patlatıyordu ki, "on yıl önce yurtdışına bir bavulla gidiyorduk, on bavulla geliyorduk, şimdi ise bir bavulla gidip bir bavulla geliyoruz" diye örnek verdi. Tabii herkes Özal'ın "biz" derken kimden sözettiğini, yapıcılığın kimin cebini doldurmaya yöneldiğini bir kez daha gördü.

Burjuvazinin demagojileri sökmüyor. Onu kurtarmak için yardıma koşanlarındaki de sökmeyecektir!

Resmiler TIP ile birleşerek, TBKP kuruyorlar. Bunu yaparken Özal ile aynı demagojileri yapıyorlar. Birlik, uygar tartışma, kardeşlik...

Ama bu "birliğin" kendisi, birlik kavramının nasıl koyu bir tekkeciliğe kılıf edildiğini sergiliyor. Eğer bu samimi bir birlikse neden TİP TKP'ye katılmadı da, ikimizin de adı değişsin pazarlığı yapıldı?

Gerçek bir komünist birlik, hiçbir ikircimsiz TKP adını alırdı. Coğrafi adresi: Türkiye. Amacı: Komünizm. Örgütsel niteliği: Parti. Komünist bir partinin adında bundan başka bir belirlemeye ihtiyaç yoktur. Özel koşullar gereği başka bir belirleme kullanmak zorunlu olabilir. Ama sırf birlik gerekçesiyle TKP adı değiştiriliyorsa, bu demektir ki ortaya çıkan "birleşiğin", komünizmle ve o temelde samimi bir birlikle ilgisi yoktur. Gerçekten de yoktur.

Komünist sözcüğünü de geri alacağız

Bu birlik, iki tekkenin, işçi sınıfını ve devrimci hareketi, burjuvaziyle ve Sovyetler'in "yeni" çizgisiyle uzlaştırmak temelinde pazarlığı sonucunda doğmuştur.

Nitekim Haydar Kutlu radyodan yaptığı konuşmada ve öteki sol örgütlere yolladığı mektupta bunu neredeyse açıkça söylüyor.

Kutlu, Türkiye'de sol potansiyelin çok olduğunu ve hareketlenmenin arttığını, adeta bu potansiyeli nasıl boğarız, hareketlenmeyi nasıl saptırırız iştahıyla belirtiyor. Bunu "başarabilmek" için gerekirse "faşizm"in çözüldüğünü açıklamaya hazırlandıkları belli oluyor. Mevlana tekkesinden beter bir "birlik" edebiyatı ortalığı sarıyor. Ve tüm sol hareketler sorunları "yeni" bir açıdan değerlendirmeye, ideolojik çatışma yerine "uygar tartışma"ya vb. çağırılıyor.

Bütün bu "yenilik", "uygarlık" ise eski yanlışlara(!) düşmeyip, "devrim anlayışını, sosyalizm anlayışını yeni bir tarzda ele almak" diye sunuluyor. Yani Kutlu, sol harekete, devrimci harekete devrimcilikten vazgeçme, sosyalizm anlayışını sulandırma çağrısı yapıyor. Bunun neresi yenidir?

Dünyanın ve Türkiye'nin değiştiği gerekçesiyle Marksizm düpedüz reddediliyor. O artık "dar sınıf açısı"(!) olarak değerlendiriliyor. Onun yerine herşeyi sınıflarüstü, global, insani vb. ilan eden son derece "geniş" bir bakış açısı geçiriliyor.

Değişimin sınanmış, bilimselliği kanıtlanmış felsefesi "değişim" gerekçesiyle reddediliyorsa, değişim reddedendedir. Gerçekten de artık, 16.yüzyıldan beri bayatlıktan neredeyse kokan burjuva ideolojisi "yeni", dünyanın küçük bir azınlığı olan burjuvazinin bakış açısı "geniş" diye tüm devrimci hareketin önüne sürülüyor.

Devrimci hareketimjz bu tuzağa düşmeyecektir. İşçi sınıfımız ise bu "komünizm" yobazlarını elinin tersiyle iteçektir.

Resmiler çok iyi ettiler. İçyüzlerini sergilediler. TKP adı resmi çizginin esiriydi, özgürlüğüne, kendi benliğine kavuştu. Ancak alacağımız bitmedi. TBKP adındaki komünist sözcüğünü de geri alacağız. Kendilerine başka ad bulsunlar.

Adımlar sarsıyor yeri
Kurmak için yürüyoruz
Biz sosyalist Türkiye'yi
Bugün sefer, yarın zafer!

Cemile Çakmak